

Edmond Ackermans & Cid

TUSSEN DE REGELS DOOR

*COLUMNS, BLOGS, MIJMERINGEN, GEDACHTENKRONKELS, HAIKU'S, EDMONDRIAANTJES,
SONNETTEN EN SIX WORD STORIES GEPUBLICEERD OP FACEBOOK™ IN 2016*

Titel:

Tussen de regels door

Dagelijkse columns, blogs, mijmeringen, kronkels, gedichten, haiku's of six word stories op Facebook™ in 2016

Foto omslag:

“Pootstappend door het zand”

5 augustus 2016, Loonse & Drunense Duinen, Noord-Brabant (NL)

Alle foto's: © Edmond Ackermans

ISBN: 9789463427500

Eerder verschenen van dezelfde schrijver in onbeperkte, beperkte (*) en zéér beperkte (**) oplage:

- *Geopend wordt het boek... Gelezen wordt het gedicht! (Unieke uitgaven: 2002-2011)***
- *Gelezen woorden zeggen zwijgend zoveel meer... (2007)***
- *Van Heup tot Haiku (2010)**
- *Vakantie (2011)**
- *Vers! Tenminste... houdbaar (2012)***
- *Meanderend door 2012 (2013)*
- *Ogen blikken (2014)*
- *Westernielands land (2014)*
- *Voortdurend turend (2015)*
- *De Noordzeekust het Duinenland (2015)*
- *Ouverture (2016)*

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook en evenmin in een retrieval system worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Voorwoord

Het is ons weer gelukt. Wéér hebben we samen een boekwerkje geschreven waar we best wel trots op zijn. 2016 tussen de regels door in woord en beeld. We hebben zolen en zoeltjes versleten, onze ogen blikkend de kost gegeven, onze handjes en pootjes laten wapperen, modderse gevechten geleverd met de elementen, zware gesprekken gevoerd met passanten en alles wat maar mogelijk was om van deze uitgave opnieuw iets unieks te maken.

Al onze vrienden mochten hun zegje weer doen, we hebben publieke figuren misschien niet aan de schandpaal genageld maar wel onze gedachten over hun handel en wandel laten gaan. Knap vond ik het van baas dat hij ook tijdens zijn soms lange ziekteperiodes toch telkens weer zichzelf vond en zijn gedachtendichtsels en –kronkels aan scherm en papier wist toe te vertrouwen. Dat is hem inmiddels dus wel eh... toevertrouwd.

Mijn dank gaat uit naar de tientallen Facebookvolgers, misschien wel Facebookfans, die soms en soms vaak de moed en kracht vonden en opbrachten om het geneuzel van ons te lezen. Ook de ~~inspirend~~ inspirerende opmerkingen deden ons altijd deugd.

Dat er verhalen en gedichten in het boek staan die waarschijnlijk niet of moeilijk te volgen zijn, tja, dat ligt niet aan mij maar aan baas. Maar zoals het boek al zegt, ‘tussen de regels door’ vind je dat wat baas bedoelt.

Hopelijk brengt dit boekwerk opnieuw wat verstrooiing in het, soms harde, leven van alledag. Ook namens baas en al die andere hoofdregelspelers, veel kijk- en vooral leesplezier.

Cid

Parson Russell Terrier

2017

Voor de “Vind ik leuks”, de meelevende, opbeurende en inspirerende reacties dank aan

Adri Matthijsse	Henriette & Ben Savelkoul	Michel Thewessen
Aicha Gelissen	Henry de Jong	Miep Stoutjesdijk
Angela Fredrix	Ineke Meijer	Miets & Jos Scheijen
Angela Muijters	Ineke Sniekers	Mireille Voncken
Angelique Meijers	Inge Kôke	Miriam Scheeren
Anneke Willems	Inge Wienen	Mirjam Kuiper
Annie Op de Kamp	Ingeborg v.d. Plas	Monique Frissen
Anouk Hendriks	Ingrid & Jo Veulemans	Monique Jongen
Ans & Coos Serrarens	Ingrid Reuterink	Monique Mertschuweit
Anton Ribbens	Irma & Leon Cabo	Monique Reumers
Arlette & René Paulissen	Jacqueline Hoever	Nancy Ackermans
Armand Scheijen	Jacqueline & Peter Spijkers	Nancy Snackers
Bart Paulissen	Jacqueline Verheesen	Nicole Crijns
Bart Rovers	Jan Geyselaers	Nori Verhoeven & Koen v.d. Linden
Bas Riebeek	Jan Houten	Noud v.d. Linden
Bella & Huub Philippen	Jean-Paul Candel	Pascal Lennertz
Ben Coolen	Jeannie Hamers	Pascal Savelkoul
Ben Meerstad	Jeanny & Pierre Willems	Patatina Heijligers
Bep Lahaye	Jef Last	Paul Maassen
Bernadette Stehmann	Jenny Meessen	Peggy Dautzenberg
Berry Meerten	Jill Reumers	Peggy Pieters
Bert Hardy	Jo Peeters	Peter Hendriks
Bert de Heus	Jo Smeets	Peter Jeurissen
Bertie Devens	Joëlla Postulat	Peter Sonneveld
Bianca Brands	Joëlle Versteegen	Petra Faarts
Bianca & Theo Rooding	Johan van Kastel	Petra van de Heuvel
Bianca Vanwersch	Johan Verhaegh	Phil Bekkers
Bianca van Zon	Johanne Klungel	Rachel van Kranenburg
Carla van den Hove	Johannes Mocken	Raoul van Est
Carla van der Linden	Jolanda Bakker	Ray Armstrong
Carola ten Hoorn	Jolanda & Jos Claessens	René Bemelmans
Cathy van Well	Jolein Kohlen	Renee Vaessen
Celine Dreezens	John Gorren	Ricky Wiers
Celine Scheijen	Jordy Smitsmans	Rina Romans
Charlotte Simons	Jos Brentjens	Robert Essers
Charmaine van de Venne	Jos Schmeitz	Roderick MacKay
Chatja & Jo Last	Jos Wauben	Roel Swinckels
Christa Hendriks & Frans Steenbakkens	José Brands	Roger Ackermans
Christa Lemmen	Josette van der Heijden	Roland Brouwers
Cindy & Caspar Hanselaar	Judith Mazouz	Romana Bulenda
Cindy Thijssen	Judith & Joey van der Meijde	Ron Frijns
Cis Groen	Karel Walda	Ronald Schrooijesteijn
Claudia Groothuysen	Lara & Ben Vluggen	Ruud Scholten
Cliff Reumers	Laura Demandt	Sandra Dams
Coco Slijpen	Lenny Tatipatta	Sandra Huisinga
Corné Walda	Leo Daemen	Sandra Meijering
Daniele Weymar	Leontien Wensink	Sanne Lijesen
Danielle Devens	Lexy Grispen	Seba Pasalbessy
Danielle Reulen	Lieke Hermans	Sem Ackermans
Dave Mattheijs	Linda & Alain Pahaut	Sharon Bemer
Denise Baumsteiger	Lindy Brummer	Simone Wijnands
Denise van Vught	Lizeth Heijmans	Soe Janssen
Desiree Goris	Lode Meijers	Stephanie & Patrick Dreezens
Didier Wehrung	Lou Quax	Susanne Ayre
Dion Dullens	Lucienne Meertens	Suzanne Schmeets
Dionne Oberdorf	Ludie Scheffers	Sylvia Kuipers
Dirk Paulissen	Marc van de Ven	Tamara Oosterbosch
Dwight Hoever	Marcel Anten	Tamara Van Mirlo
Elsbeth Hammes	Marcel de Groene	Theo van den Dam
Emma Oelmeijer	Marcel In de Braekt	Theo Romeijn
Eric van Arragon	Marcel Maessen	Thijs Verstappen
Fanny Sykes	Marcia Stassen & Tonny Uiterwijk	Tim Mingers
Fernando van Dijk	Marga & Jung Kaumanns	Tiny Romans
Floor Beaujean	Maria El Jerrari	Tonny Dullens
Frans Lassauw	Marie-Anne Breuer	Tony Pluymakers
Frenk Lahaye	Marie-Jeanne Reede	Trudy Mertens
Gaby Bovens	Marie José Loontjens	Veerle 's Hertogen
Ghazal Sarandib	Marion Janse	Vera Geelen
Georges van den Eshof	Marion Olzheim	Vera Haremaker
Grace Innemee	Marion Rings & Frank Vinck	Vera van Kuler
Guido Essers	Marion & John Wagemans	Veronique Janssen
Gwen Blankestijn	Mariska Wingender	Vicky van der Heijden
Helen van der Meijde	Marjella Kesler	Vito Slijpen
Helène & Sjeff Troisfontaine	Marjo Kempen	Walter Claassen
Helma Paulissen	Mark Verschuren	Wendy & Hans Meertens
Henk Beekman	Marlène Nauts	Wendy & Ron Crutzen
Henk Boltje	Marlies Gorren	Yvonne Geijsselaers
	Mex Ackermans	

*Voor Chris, prominent lid van het 'Chapter Four' uit reeds lang vervlogen,
maar daarom niet minder geweldige tijden. R.I.P. mate!*

Oud & Nieuw in één op twee pagina's

(Donderdagmiddag, rond klokke 2).

Zo rustig als het was donderdagmorgen heel vroeg in de straten, op de wegen, zo onrustig is het vanmiddag. Mensen, in de super, gehaast, scheurend en sneurend met hun winkelwagentjes. Ze lijken een wedstrijd te spelen. Vol, voller, volst. Je ziet ze kijken, in andermans karretje. Je hoort ze bijna denken: "Wat? Jij zóveel in de kar. Wacht, dat kan ik beter, meer, veel meer."

En terug scheuren ze. Graaiend in de rekken. Het kan niet op, alleen maar vol. En dan loop ik daartussen, als een voetganger op een vierbaanswinkelwagenweg, met mijn blauwe mandje. Zoekend naar een lapje vlees voor bij de zelf te maken frietjes van vrijdagavond. Oh ja en een fles currysaus, oh ja en wat broodjes voor vrijdagmorgen, bij het ontbijt.

Het eetspul is snel gevonden en ik laveer tussen de overvolle karretjes door, richting kassa. Ongecontroleerd en ongesorteerd staan de wagentjes met hun bestuurders schots, scheef en vooral ongeordend in de kassareijen, afgeladen vol. Ik sta er ietwat verloren bij, met mijn blauwe mandje. De kijkende wachtenden staren in mijn mandje, kijken met een 'ocharmblik' zielig op mij neer. Er wordt nog net geen collecte gehouden.

Ook de caissière kijkt verwonderd en wellicht ook opgelucht.

"Alles kinne skenne, menier?"

"Yep. Drie stuks scannen was niet zo moeilijk."

"Gelökkig hoof iech gein steekproof te hawwe bei uuch."

Ik wil gevat antwoorden maar gedraag me en tover alleen mijn pinpas boven, schuif hem in het gleufje en mijn minieme minimegaorder à raison van 5 euro 29 wordt afgeschreven van mijn bankse rekening.

"Daanke menier en fijnen aovend."

"Dank je wel, jij ook. Hoi."

"Hoiioi."

Ik verlaat, herstel, probéer de buurtsuper snel te verlaten maar een opeenhoping van wagentjes met daartussen kleppende en ratelende buurtmensen verhindert een soepele sprint naar m'nne otto. Verontwaardigde blikken mishandelen mij zwijgend wanneer ik het waag een karretje enigszins te verschuiven, ietwat hard "pardon" te zeggen en overdreven en demonstratief mijn mandje boven mijn hoofd houd om zo door de ijzeren karrenmassa te schuiven.

Mijn brij: "Het zal wel aan jou liggen, makker. Je reageert onaangepast."

"Huh? Onaangepast?"

"Jazeker. Je hoort hier niet thuis, in deze mêlee van hamsterend gespuis. Jij, met je zielige, nog niet half gevulde mandje. Je bent de E.T. vandaag."

"Huh? E.T.? Dat buitenaardse wezen?"

"Yep."

"Nou, dan voel ik mij vandaag een buitenaardse E.D."

"Ook goed. En nu?"

"Naar huis. Vanavond een pas verworven dvd'tje van Ritchie Blackmore in de speler, koptelefoontje op, wijntje erbij en genieten en ruim vóór twaalfen naar bed. Zodat ik al wat uren op de slaapklok heb vooraleer dat vermaledijde gedaver losbarst."

"Ritchie Blackmore? Oehoe!! Welke?"

"Rainbow, Live in Japan!"

"Hoehoe, gaaf! Ik doe mee. En als de herrie buiten losbarst, sta je dan op en ga je luisterend kijken?"

"Ik word - denk ik - wel gedwongen te luisteren, zal dus ook wel even gaan kijken, daarna plaats ik dit verhaal samen met een gedicht dat ik eronder plak en dat ik tijdens de herrie echt spontaan ga schrijven zodat ik daarna, als ik weer in slaap gesukkeld ben, een gat in de ochtend kan slapen."

"Ik ben benieuwd."

"Ik ook..."

*(Vrijdagmorgen, héél veel te vroeg, tijdens de rondom het huis flitsende en daverende kabaliteit,
een welkomstwoord aan 2016)*

hallo!

*het jaar is nog vers
wordt ouderwets
overspoeld
voorspoedwensen
al dan niet goed bedoeld*

*kleuren de schermen
door app mail
en sms
maken een einde
aan mijn nacht 'lijk reces*

*daverendonderende flitsen
zorgen voor een vloek
en een zucht
zodat mijn droom
in een nachtmerrie vlucht*

*dra gaan in de slap'rige kamer
doppen onder het dekbed
van dons
in mijn oren maar dat blijft...
hopelijk ook onder ons*

Zalig Nieuwjaar!

© &A – 2016-01-01

Zo

“Zo, die nacht is gelukkig voorbij.”

Je ziet het de kraaien hoog in de bomen bijna denken wanneer de zon langzaam boven de kim verschijnt. Ze wrijven zich nog net niet de slaap uit hun ogen. Dat doe ik wel wanneer ik op slippervoeten door de binnentuin wandel. Een snorrend, irritant geluid heeft mij rond de klok van achten uit de slaap gesnord, terwijl ik mij voorgenomen had om deze vrijdag lang rustend mijn bed te blijven verwarmen. Het mag weer eens niet zo zijn.

Mijn hoofd wendt en keert, mijn ogen zoeken en mijn oren luisteren. Dat snorrend geluid blijkt zich in de vijver te bevinden. In de vorm van een onderwaterig zuurstofbellenblaasapparaat. Een meer dan handvolle bol alg heeft zich rond de bellenblaassteen gevormd en verhindert een luchtige doorgang naar het wateroppervlak. Een bukkende, handzame reiniging is dan snel gebeurd en snort het apparaat weer verder, als een tevreden poezenfamilie, samengekrungeld in een warme mand. Zo. Dat was dus mijn eerste klus dit jaar en cum laude geslaagd. Zo lijkt en blijkt. Ik ben fier.

“Goed bezig!”, murmelt mijn brij de stilte tussen de oren weg. Ik schrik er zelfs van. Zó vroeg op de morgen een compliment uit totaal onverwachte hoek. Zou brij zijn leven willen beteren in 2016? Ik ga het hem niet vragen en doe er het zwijgen toe maar sla het compliment wel op in complimentenhoekje, links van het oog in het zeldzame rariteitenkabinetje.

De kraaien, hoog in de bomen, wensen elkaar een goedemorgen alhoewel het ook veel op een krakend ‘zralig kraaijaar’ lijkt. Ze maken hun verenkleed in orde, gapen de slaap uit hun snavels en gaan dan op de vleugels. De laatstekwartierse maan kijkt zwevend van heel hoog tevreden neer op de aarde die de jaarlijkse, nachtelijke onstuimigheid weer bijna achter zich heeft gelaten.

Na het ontalgen van de bellenblaassteen en het maken van de kraaise foto is het maken van een maanfoto al de derde activiteit op deze frisse, niet zo vroege vrijdagmorgen. “Zo,” zegt mijn brij, “jij bent nog steeds heel goed bezig.”

“Vind ik ook.”

“Ga je dit een heel jaar volhouden?”

“Denk het niet. En ik ga me dat zeker niet voornemen. Gewoon de dagen nemen, zoals ze komen en daarna weer gaan. Maar wat ben jij maar positief? Iets nodig?”

“Vooral rust, veel rust. Maarre... wat is jouw volgende activiteit?”

“Vogeltjes voeren aan de voorkant. Okkernoten spreiden op het grasveld, de notenschoteltjes vullen en proberen ook van die vogelse activiteiten een fotootje te maken. Voor de vogels is het vandaag *business as usual*. Proberen te overleven, het lichaamskacheltje van voldoende energie voorzien zodat het blijft branden. En zoiets wil ik voor hun nageslacht bewaren.”

“Nog steeds goed bezig, kerel. En daarna?”

“Ik vertrouw je voor geen meter, brij. Zoveel complimenten in één verhaal. Heb je iets uitgevreten?”

“Neuh. Niks. Probeer alleen goed bezig te zijn. Voorlopig dan toch. Maar wat ga je hierna doen?”

“Mijn eigen lichaamshaard opstoken met wat briketten.”

“Zoals?”

“Groot broodje rosbief, een XXL-mok chai tea en een XXL-mok ananassap.”

“Zo. Is dat gelijk ook je dagmaaltijd?”

“Nou, zoveel is dat niet. Maar mijn lichaam vreet energie.”

“Jij dan niet?”

“Ah... zo ken ik je weer. Ik ga nog een foto scoren en het theezetapparaat in werking stellen.”

“Overwerk je niet.”

“Gelukkig, je bent, doet, spreekt en denkt weer zoals voorheen...”

“...”

Laat

Het grijze daglicht verdwijnt. Traag maar gestaag achter de horizon. De klok tikt langzaam maar met uiterste precisie richting vijf uur. In de middag. Mijn vrije zaterdagse werkdag zit er bijna op. Een dag van lezen, denken, proberen, corrigeren, zuchten, thee, hammen (ik lust nog steeds geen boter), eten en turen, vooral turen. Op het grote breedbeelderige scherm.

Het was geen voornemen om dit jaar al vroeg mijn nieuwe boek klaar te hebben. Het gebeurde gewoon, zaterdagmorgen al ruim vóór de ochtendklok van vier. Klaarwakker, zonder wekker of ander slaap verstorend geluid. Gewoon, ogen open, wekker kijken, schrikken, ogen dicht, weer open en opstaan. Mij nuttig maken voor en met mijzelf.

Groot is de theemok die mij de eerste uren gezelschap gaat houden, zeker tot aan het tijdstip van zaterdag krantje en dito warm broodje halen. Bij verschillende winkels. De met mijn verjaardag als gewaardeerd cadeau ontvangen nieuwe cd van Jessie Ware gaat in de player, het knopje naar 'repeat all' en ik tover mijn uit diverse delen bestaande boek van afgelopen jaar op de beelderige schermen. Het begint al met bladzijde 1. De titel. De werktitel luidt: 'Horizon Taal', maar ik ben er niet zo tevreden over. Dat kan beter, vind ik. Tussen haakjes een tweede titel: 'Dichterbij verhalen'. Hoofdschuddend bedenk ik dat dat ook niet echt een mooie maar best wel weer een passende titel is.

Mijn brij: "Heb je wel al een foto in gedachten die de omslag moet opfleuren?"

"Die heb ik. Eentje van mij, op een bankje. Turend over een meertje, naar de overkant."

"Eh, wat dacht je van 'Naar de ouverture'. Lijkt me een leuke woordspelende titel."

"Mwah. Maar het leest en bekt wel lekker. Ik houd hem in gedachten."

"Schrijf hem anders op, zodat je hem niet vergeet."

"Vergeetheit?"

"Jazeker, sinds jouw verjaardag ben je weer wat ouder."

"Dang Q!"

"Gragedaan."

Ik plak de titel veiligheidshalve toch maar bij de andere titels op pagina 1. Dan kan ik ten minste verder. Jessy zingt haar cd een draaiend eind in de rondte en ik ga lezend aan de slag. Links en rechts wat correcties maken, een fotootje hier aanbrengend, een fotootje daar verwijderend. Het werk vordert langzaam maar gestaag. Het lijkt wel of de klok sneller tikt dan ik lezen en wijzigen kan.

Ander, heftiger, getik in de voortuin doet mij even de ogen loslaten van de schermen. De regenachtige nacht is bezig plaats te maken voor een hopelijk drogere dag, merk ik. De grote bonte specht is met zijn voedsel zoekend speurwerk tegen de voedertoren beland en gaat zich te buiten, (of is het te binnen?), aan het doorbreken van de schalen van okkernoten. Mezen, vinken, roodborsten en mussen, veel mussen, houden eerbiedig afstand, schuilend onder het bladerdak. Tegen het luide timmerend geweld van de specht kan niemand op. Zo lijkt het. Ik reik voorzichtig naar mijn camera maar die bewegende handreiking is genoeg om het bonte diertje te verjagen. Lijkt het of is het zo dat de andere vogeltjes vervolgens hun duimse veertjes naar mij opsteken en uitbundig lachen?

Mijn brij: "Ga verder met werken, dromer! Je hallucineert."

"Zou je denken?"

"Je bent veel te vroeg opgestaan. Je ziet spoken."

"Ik? Ik zie alleen maar letters, woorden, zinnen, verhalen."

"Pak pauze man. Ga je krant halen, je broodjes en geef de pijp even aan Maarten."

"Ik wil niet dat binnen gerookt wordt en trouwens... kan die dan lezen?"

"Ik zeg niets meer."

Met mijn handen in mijn achterzakken staar ik naar het zenuwachtig zoekend maar pragmatisch gepriegel van de kleine vogeltjes en Jessie zingt: 'Please, don't let me be your midnight caller.' Een beetje laat zo vroeg in de ochtend...

Krakend

Poelen en plassen, modder en dras, moeras en water. De zondagmorgense ingrediënten die moeten gaan zorgen voor een smurriese survival. Bijna helemaal alleen word ik gedragen door mijn maten 46 over de Connecterraanse paden die in al hun vochtigheid voor mij liggen. Het kan mij hoegenaamd niet deren. Gewoon even helemaal weg uit de geautoriseerde spoedeisendheid van het zondagelijkse leven. Gewoon de rust en stilte zoeken en ook vinden. De winderige frisheid die over de meren mij tegemoet komt geblazen doet mijn neus lopen en ik volg, zoals gezegd, gedragen door mijn maten 46, aan linker- en rechterschoon, mijn lopende neus.

Mijn slalomse techniek is uit de kunst en dat zonder ski's en skise stokken. Zonder in poelen en plassen verzeild te raken, leg ik het wandelparcours af, daarbij het in stilte genieten niet vergetend. Het grote meer oogt verlaten maar is dat zeker niet. Zwanen, als slagschepen, gesecondeerd door kuifeendjes, meerkoeten en andere drijfsijzen, bezwemmen het water. Wanneer een aalscholver zijn opwachting maakt gaat een deel van de zijzen als een eskader vliegtuigen de lucht in. Lijkt de drijvende vloot te willen beschermen. Het gesnater is niet van maar wel in de lucht. En zo plots als de reuring ontstond, zo plots daalt ook weer de rust neer. Over water en land.

Reigers van de blauwe en... oh wonder, van de witte soort, klieven het luchtruim boven het meer. Mijn mond valt open, van verbazing. Twéé witte reigers, nog niet eerder gespot in dit natuurparkje. Het doet mij beseffen dat de dieren, vliegend en lopend, steeds beter de weg naar het dierenkuuroord, ook toegankelijk voor de mens, weten te vinden. Dit tot groot genoegen van mij en vooral van mijn ogen, die al dit schoons mogen waarnemen. Een ter leniging van de honger opgediepte krakeling wordt voorzichtig opgeborgen om het vliegende schouwspel met enkele punten van rust, in alle eh... rust te kunnen aanschouwen.

De bank is vochtig, nat, drijfnat. Nodigt niet uit tot zitplaatsgebruik. Een staanplaats is voor mij ook prima. Stevig verankerd in en met mijn maten 46. Ik geniet, met volle teugen. Een buizerd in winterkledij zweeft laag over het pad dat ik moet gaan volgen. In stilstand wacht ik op de terugkeer van de roevige vogel. Hij keert evenwel niet weer. Waarschijnlijk is hem een prooi ten deel gevallen en heb ik verder het nakijken, evenwel zonder hem nog te zien.

Ik vervolg mijn weg. De opgaande bergpaden worden vandaag gemeden, want te spannend, zo zonder conditie. Die moet weer langzaam opgebouwd worden. Vanaf het begin tot aan... ja, tot aan waar en hoe en hoe lang? Voetje na voetje, tree na tree, heuvel na heuvel? Maar nu nog even niet. Ook het vlakke zicht is mooi, soms adembenemend, door de straffe, frisse wind. Maar het antiwindjasje doet wonderen en zorgt zelfs voor een stroompje zweet, op en over mijn ruggengraat. Het drukt de pret en vooral het enthousiasme helemaal niet.

De rode wandelroute bevat – na de regenachtige perioden van afgelopen nacht – voldoende hindernissen om mijn springtechniek vanuit de heupen te tonen. Enige overschatting van mijn kunnen doet mijn maten 46 in wat diepere, zachte aarde, vooral bestaand uit modder, belanden. Ik kwalificeer deze sprong als ongeldig, maar waag me niet aan een tweede kans. Enige omtrekkende bewegingen door het kale, stroeve en vaak ook prikkende struikgewas doen mij denken aan een Toon Hermansiaans hitje uit ver vervlogen jaren. “Wat ruist er door het ...” en ik moet glimlachen wanneer ik de struihuikse uihuithaal van Toon in gedachten zing. Wellicht dat de natuur spontaan over de afrastering zou vluchten bij een meer luidruchtigere versie.

Sneller dan ik lopen kan, vliegt de wandeltijd voorbij. De zon kleurt de omgeving verwarmend op. Een gaspeldoorn toont zich al in volle gele glorie voor mij en als afsluiter speelt een rozenbottelstruik in volle rode glorie een krakend spel met de wind die maar geen vat op hem krijgt... De struik lijkt een beetje op mij, besef ik. Krakend... maar niet kapot te krijgen.

Doods

Op mijn eerste werkdag sta ik, fris gewassen en gedoucht, van buitenaf gezien, achter het werksuiteraan en kijk ik. Uit. Over de Lunetse straten. Doods in hun eentonigheid, doods in overeenkomstigheid. Alle ramen in de muren zijn donker. Alle ramen? Neen, herstel, achter één raam, licht er gelig licht op. Stille, vierkante onderbreking van de straatse en appartementale abstractheid.

Ik nip voorzichtig aan mijn theemok. De vloeibare inhoud is nog warm, zo merken mijn lippen. Er vindt haastige plaatsing van een grote mok met een te warme drank plaats. Op het bureau. Een grote houtduif landt ondertussen op een overkants horizontaal dak. Bij gebrek aan een boom op die dakse hoogte. Hij of zij tippelt naar de rand en zonder hoogtevrees werpt zij een blik, over de horizontale rand. Kijkt nieuwsgierig naar beneden door het hoofdje ietwat schuin te houden. Verveeld lijkt zij te kijken. In het rond, over de rechthoekige straten, langs vierkante ramen, over het landdak en al die andere vlakke daken. Ik vraag me af hoe men deze straten lunetten kan noemen. Lunetten zijn toch rond of op zijn minst, half rond.

Een muurs gat spuwt doorzichtige damp en rook uit. Door de wind weggedragen over en door de lunettigheid vermengt de damp zich met de ochtendlucht en gaat op in eeuwige onzichtbaarheid. Een nieuwe wolk wordt geboren en gaat bijna dezelfde weg. Van heen en nooit meer terug.

Alle hiervoorse woorden zweven tussen mijn oren, beklijven. Noteren ervan is overbodig. De beschrijving van eentonigheid is nu eenmaal makkelijker te onthouden en te bewaren dan beschrijvende levendigheid. Levendigheid die hier echt niet te melden is, laat staan dat er links, rechts of beneden, enige reuring ontstaat.

Nogmaals gaat de mok naar mijn mond. De theetemperatuur is voel- en proefbaar gezakt. Afgekoeld derhalve. Mijn mondse lippen openen zich en laten het vloeibare vocht binnenstromen. Groene thee, bruin gekleurd, aangevuld met zoetjes die de omvang van de theetotzichnemer binnen de perken en vooral passend in de kleding moet houden.

De werkse tijd na de feestdagen die niet door iedereen gevierd worden, is als de saaiheid van de zijstraatse omgeving van de avenue. Hoe spannend en veelbelovend de avenueese naam ook is, er zit meer beweging in een standbeeld van pakk'bbeet, Karel de Grote, dan in deze bizarre, doodse omgeving.

Een bewegingsmelder in deze zijstraatse buurt is echt niet nodig, is weggegooid geld. Mocht er al eens iets bewegen of te horen zijn in deze lunetse straten dan zou dat slechts de hofauto van een begrafenisondernemer of het brommen van een verhuishwagen kunnen zijn. Meer zou je, neen, kun je niet verwachten in deze straten die het einde van de wereld markeren. Tenminste, zo lijken ze, hoor ik ze, zie ik ze, voel ik ze.

Dat moet de duif ook begrepen hebben. Zij gaat op de vleugels, waarschijnlijk om nooit meer terug te keren. De buurt is na het vertrek van de duif gewoon helemaal vogelvrij. Een laatste blaadje siddert dwarrelend uit een boom. De enige straatse beweging door mij waargenomen op deze nadeefeestdagendag. Twéé van die vallende blaadjes en ik zou ogen en vooral woorden te kort komen.

De vaak gehoorde opmerking 'hier zou ik nog niet dood gevonden willen worden' zou men voor deze buurt zonder problemen kunnen vervangen door 'hier zou je zelfs nog niet dood geboren willen worden.' Zo doods en donker, ondanks dat eenzame lichtje in die ene kamer, aan de overkantse zijde van de lunet, die die naam echt niet mag dragen. Volgens mij...

Humor?

Tijdens de dolle dagen van handen schudden, kussen delen en knuffels geven ben ik – door mijn geboortelijke activiteiten lang jaren geleden tijdens de feestdagen - vaak ook tijdens die schuddende, delende gift nog extra het haasje omdat er soms een collega is die zich herinnert dat ik – ergens tijdens die feestelijke dagen – verjaard heb.

Dan volgen opnieuw handjes, kusjes en knuffels en vaak ook de vraag: “Wanneer ben je jarig geweest?”

Dit keer viel mij al bij de eerste die dit vroeg een best wel aardig antwoord in.

“Eh, ik ben jarig geweest... in 1955, 1956, 1957...”

Het gezicht werd eerst één diepe rimpel, toen één groot vraagteken om te eindigen met de grootste *smiley* van het nieuwe jaar. En ik *smileyde* mee. Want mijn opmerking kende ik zelf ook nog niet.

Dat zijn dan ook van die momenten die ik koester en opsla tussen mijn oren om ze des avonds, thuis, zittend voor mijn computer, toe te vertrouwen aan het scherm en aansluitend weg te schrijven naar de harde schijf. Dat er dan weer een glimlach op mijn gezicht verschijnt, laat zich eigenlijk niet raden. Die verschijnt gewoon...

Zoals ook de gedachte aan mijn collega, die zich sinds kort in het whatsapp-gewoel heeft gestort. De werking van het appje is nog niet helemaal bekend maar het begint te lopen. Zijn collega's helpen hem, staan hem bij met raad en daad en geven zoveel mogelijk welgemeende adviezen. Soms ook adviezen die wel gemeend zijn, maar meer neigen naar de humorische kant.

Zo heeft men hem geleerd dat – als de telefoon overgaat – hij moet *swipen*, vegen met een vinger over het groene telefoonhoortje. Maar dat wil nog niet zo één, en ook niet twee en al helemaal niet drie, lukken. Dan ontsnapt hem wel eens een mieljaarse vloek, zeker ook wanneer men hem het *swipen* voordoet door gewoon op het hoorntje te drukken. Hij snapt maar niet hoe dat kan want als hij gewoon op het hoorntje drukt, gebeurt er heugenaamd niets. Jawel, toch. De telefoon blijft overgaan. Dat hij, die hem voordoet hoe hij moet drukken, met een snelle *swipe* de telefoon het zwijgen oplegt, ontgaat hem ten enenmale en ook ten tweedenmale etc.

Onderdrukt gegniffel wordt door hem niet gehoord omdat hij helemaal gefocust is op het apparaat dat hem in zijn greep heeft en houdt. En dan te bedenken dat hij tot voor kort niets moest hebben van dit soort enge dingen. Nu zit hij, in de pauze, een broodje tussen de tanden geklemd, te whatsappen dat het een lieve lust is.

Hij heeft zelfs een wandel- en fietsapp op zijn app-araatje en die app dwingt hem tot ongekenne snelheden, hoogtes en topprestaties. Hij laat zich gewoon opnaaien door dat ding, iets dat hij ook niet ontkent. Dus om vier uur, op het einde van zijn *sjiech* stelt hij zijn apparaatje weer in en spoedt zich gezwind naar de fietserige kelder waar zijn zware stalen ros staat en dat hij dadelijk weer gaat aflossen om opnieuw een wereldrecord tussen Wyck en Malpertuis te vestigen.

Dan keert ook de rust weer terug in de suite en kan eindelijk eens geluisterd worden naar het nieuwste nieuws van vier uur, of ietsjes later. Het is het gebruikelijke nieuws van de laatste drie dagen. Dat in het noorden het er nogal gladjes aan toegaat. Gele en rode coderingen zijn en blijven van kracht en opeens spitsen mijn oren zich bij een opmerking. Ondanks de triestigheid van het bericht en het besef dat ik er eigenlijk niet om mag lachen, verschijnt er toch zoiets van een – zij het kleine – glimlach in mijn gezicht. De omroepster meldt dat er ‘een dode is gevallen door de gladheid’. Wetende wat er bedoeld wordt, vraag ik mij toch bijna hardop af: “Wat deed die dode dan voordat hij viel? Uitglijden?”

P'liez...

Het is fris op het buitenperron van het Middenlandse station. Vreselijk fris. En nat. Vreselijk nat. En winderig. Vreselijk winderig. Ik duik snel onder een afdak, dat, denk ik onmiddellijk, ter voorkoming van teveel water op het dak, gaten heeft in het dak. Het druppelt, sijpelt, stroomt uit de vergietse gaten. Met mijn hoofd, verborgen onder mijn breedgerande hoed en diep tussen de opgetrokken schouders, wacht ik in en onder de vergietenis op mijn trein.

Nog een kwartiertje kleumen, zie ik op de perronse klok naast de roltrap waarop een uit zeven personen bestaand legertje in zelfreflecterende jasjes, heeft plaatsgenomen en onderaan gearriveerd in de richting van mijn bijna opendakse overkapping marcheert, neen, wandelt. In hun midden een druk gesticulerend dametje, waarschijnlijk uit een ander werelddeel.

Twee gelen met een blijkbaar talenknobbel proberen het dametje tot verbaals bedaren te brengen, wat niet echt lukt. Met een voor de afmetingen van het dametje, ongekende stemverheffing, lijkt ze het legertje haar wil op te leggen maar dat lukt niet, met (waarschijnlijke) dank aan de talenknobbels.

Knobbel 1: "Pliez, not zo loud. Spiek izeie, kalm."

Knobbel 2: "Saailens pliez. Joe hev toe weejt op ze p'liez."

Het dametje, bijgestaan door twee kofferse trolleys, is echter not calm te krijgen.

Zij: "If joe wont maai aaidie, joe must kontekst de immigréesjun. Zeei noow mie."

Knobbel 2 (of 1?): "Jes, jes, let us weejt on ze p'liez."

De p'liez verschijnt sneller dan gedacht ten tonele. Eén van de andere legermannen legt aan de twee politiemensen uit wat er aan de hand is. Het dametje heeft gereisd zonder ticket en is daarbij betrapt, zo begrijp ik. Het dametje begint weer te jeremiëren over haar "aaidie" en de "immigréesjunoffis."

P'liez 1: "Medèm, lissen. Aai hev toe roels. Roel wan: If joe trevvel wiz de treejn, joe hev toe baai e tikket. Roel twee, eh... toe: If joe hev noow tikket, wie hev toe tsjek joe. Understend?"

Zij: "Jez, aai noow. But if joe nied maai aaidie, joe oonlie hev toe kontekst de immigréesjun. Zeej noow mie en zen joe doont hev toe tsjek mie."

P'liez 2: "Leedie. Maai roel wan is: Joe doont hev toe seej houw aai mus doe maai wurrek."

P'liez 1: "Det is dus roel srie, collega."

Ik kan het niet laten en begin (hard) te lachen om zoveel politionele Engelse logica.

P'liez 1 kijkt mij aan: "Eh, meneer. Wilt u zich enigszins verwijderen?"

En hij zwaait met zo'n irritant wuivend handje van 'weg, weg'.

Ik (lachend): "Waarom? Ik stond hier als eerste."

De verwonderde gezichten van p'liez wan en toe kijken mij aan.

P'liez 1: "Astublief meneer."

Ik, op mijn beste Engels: "Okay" en lachend verlaat ik de 'crime scene'.

Ik neem staand plaats onder de vaste dakafzetting waaruit smalle watervalletjes vallen. Gelukkig arriveert de trein, stipt op tijd. Ik loop een stukje mee met de trein omdat ik graag – vooral op de terugreis – reis in coupé wan, eh... 1. Ik kijk naar de 'crime scene' en zie dat het dametje met haar trolleys er nog staat. Het gele legertje én p'liez wan en toe zijn verdwenen.

Ik wacht bij de geopende coupédeuren totdat alle treinverlaters de trein ook daadwerkelijk hebben verlaten. De omroep schalt opeens luid: "Dames en heren, er zijn momenteel tasjesdieven actief. Wees alert, voorzichtig en let vooral op uw bagage."

Mijn brij: "Als men dat weet van die tasjesdieven, waarom pakken ze die dan niet op?"

Ik: "Misschien is het leger en de politie daar nu naar op zoek."

Brij: "Ah ja, natuurlijk."

Ik wil instappen maar het dametje en de twee trolleyse koffers prietsen brutaal voor. Ze wil de trolleys optillen, naar het balkon van de coupé, maar ze lijken nogal zwaar.

Mijn brij: "Heeft ze nu wel een geldig ticket?"

Ik: "Ik weet nie."

Het dametje tilt hijgend en zuchtend de trolleys op. Eén voor één. En met veel moeite.

Brij: "Zou je haar niet eens helpen met die koffers?"

"Gaat niet. Ik heb mijn handen vol."

"Met wat?"

"Met mijn tas te dragen."

"En je andere hand dan?"

"Die houd ik in mijn zak. Stel je voor dat er ook nog zakkenrollers rondlopen..."

"Hum, daar heb je een punt... Alert en voorzichtig. Goed bezig."

"Aai noow..."

© &A – 2015-01-08

mossig

*als een tweebenig onderstel
lig je aan de oevers
van de plas*

*mag je meer verwachten
op de grote hoop
die gevuld is*

*met dorrottende bladeren
een zachte rustplaats
laat lijken*

*ook als het bomen zijn
dat de natuur
voor alles*

*en iedereen een plaatsje heeft
gehuld in een mossig design
lijken je benen verpakt
in maillots*

*warm en isolerend bovendien
ben jij de levensbasis
voor al het nieuwe*

*dat gaat komen dit verse jaar
is nog maar pas
begonnen*

*toch ben jij in stilte rustend
en afwachtend
helemaal klaar*

voor al dat nieuwe dat nu al leeft

© &A – 2016-01-05

Ochtendictaat

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Heb je het dictafoontje bij?”

“Neen. Vergetuh.”

“Zucht. 2016 is gewoon 2015 gebleven. Wel een notitieblokje?”

“Dat wel.”

“Ow kee. Dan begin ik nu aan mijn eerste gedicht van 2016.”

“Eerste? Volgen er dan nog meer dit jaar.”

“Yep, maar nu even het notitieboekje open, en mondje dicht. Noteer!”

*de bijna donkere
nu nog vroege
ochtendstond
heeft zowaar
alweer blinkend
goud in de mond*

*het zweempje licht
nu nog ver weg
breekt door de kale
boom heg en steg*

*onbekend is
wat de dag
nog gaat geven
de natuur komt
in ieder geval
alweer tot leven*

“Sow, Cidsje. Dat is al een mooie om te beginnen. En nu moet ik...”

“Juist, een bijpassende foto maken.”

“Ik had niet anders verwacht. Even het notitieboekje opbergen. En dan de fo...”

“Ik snap eigenlijk niet dat ik je dit moet dicteren. Ik had het toch ook kunnen inspreken op jouw telefoontje. Was toch veel makkelijker geweest.”

“Heb ik helemaal niet aan gedacht. Waarom zeg je dat nu pas? Heb ik mijn handen uit de warme jaszakken moeten halen.”

“Moet ik je dan alles voorkauwen?”

“Dat heb je toch ook met het gedicht gedaan.”

“Dat heet geen voorkauwen, bahaas. Dat noem ik dicteren.”

“Jaja, en ik noteer.”

“Zjuust. Jij bent zorgezegd, mijn secretaharis.”

“Je hebt de rollen voor dit jaar alweer verdeeld, begrijp ik.”

“Yesss... dat heb je goed begrepen.”

“En nu?”

“Naar huus. Mijn snoehoepebal vullen, want zonder snoehoepe vaart niemand wel.”

“Ow jee. Er zit ook iets van een kapitein in je.”

“Huh?”

“Laat maar.”

© Cid – 2016-01-09

Luciano

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“D’n dzjuu, we boffen toch weer met het weer, hè. Donderdag de orkaanse zondvloed en nu... kijk eens. Zon, zon en zon. Geweldig gewoon. Al die zonnige straligheid, ik word er gewoon gezellig van. Die lange schaduwen, de warmte, de frisheid, het gefluit van de vogels, het gekwaak van de eenden, het geblaas van de schapen en het gebleet van de lammertjes. Een Parson Russell zoals ik gaat er zelfs van zingen. Luister uit, geef acht. Op de tonen van ‘*ik heb de zon zien zakken in de zee*’.”

“Néééén!”

“Jaahaaaaa!”

Ik zie de zon staan stralen in de lucht

ik zie de zon staan stralen in de lucht

ik zie de zon staan stralen

de zon straa stalen

de zan strobalen in de lucht

Ik ga de zon straan stalen in de lucht

ik ga de zon straan stralen in de lucht

ik ga de lucht staan zonnen

de lucht zun strollen

de zon vlucht stalen op het strand

ik zie de zo...

“Eh Cidsje, Cidsje, Cidsje!!! Asjeblief, kan het wat rustiger? Je jaagt de hele natuur uit zijn verband. Ik snap dat je vrolijk bent, maarre... er zijn grenzen. Enne... jouw stem is nu ook weer niet direct zo geschikt voor deelname aan ‘The Voice of Vlaanderen’. Jemig, ik krijg er kippenvel van.”

“Kihippenvel? Vond je het mooi dan? Wacht! *Ik zie de zon sta...*”

“Cidsje, please. Je bezorgt de drachtige schapen dadelijk nog een miskraam.”

“Goh, nu ben ik eens keivrolijk, mag dat ook weer niet.”

“Je mag best keivrolijk zijn, maar om nu heel Pietersheim en ommelanden de stuipen op het lijf te jagen, is nu ook weer niet nodig. Dadelijk staat hier een anti-terreurbrigade en dan?”

“Grmbl, de stuipen op het lijf jagen. Anti-terreurbrigade. Tjonge, jonge. Hum. Grmbl... grmbl...”

“Kijk Cidsje, je kunt ook gewoon in stilte keivrolijk genieten van deze heikeerlijke, eh keiheerlijke lentese omstandigheden. Ik ga hier toch ook niet uit volle borst staan zingen.”

“Dat van jou snap ik. Jouw zangstem, of wat daarvoor door moet gaan, is apart opgenomen en expliciet benoemd in de Hinderwetverordening van de gemeente. Dat kan ik heel goed snappen. Maar mijn stem die, en dat moet je toegeven, toch wel héél erg lijkt op die van Lucidano Parsonnotti mag toch wel gehoord worden...”

“Eh ja, dadelijk, thuis, in bad. Waar niemand je hoort. Na deze modderwandeling.”

“Ow nee, daar komt niks van in. Ik ga nu netjes op de kantjes lopen ter voorkoming van enige smet op mijn vacht. Gij zult mij niet onderdampelen in de vochtigheid van een douchig bad.”

“Prima. Dan niet. Hoe nu verder?”

“Over het asfaltse pad terug naar huis. Even langs het Slot om er een fotoos einde aan te breien en dan voor een kortere of langere wijle lekker helemaal weg in mijn mandje van rust en weltevree.”

“Ow kee, dan doe ik dat op de bank. En daarna?”

“Nog een korte namiddagwandeling. Want we moeten zoveel mogelijk genieten van dit superweer.”

“Dat ben ik helemaal met je eens.”

“Gelukkig, eindelijk... (fluisterend) *Ik zie de zo...*”

“Cidsjuh!!”

“Grrrrrmb...”

© Cid – 2016-01-10

Gewoon

Gewoon een uurtje wandelen langs de kanalen. Verstand op nulpuntvijf, zicht op dichtbij. De frisse wind doet de gezichtshuid strelen, doet de ogen tranen en voor de rest in stilte genieten. Gewoon genieten. Genieten van het gewone. Dat iedereen ziet en ook weer niet. Omdat het zo gewoon is. Zo dagelijks. De stilte die je zou moeten horen maar niet hoort omdat de dagelijkse snorgeluiden ook doordringen tot stiltegebieden die het dan feitelijk niet meer zijn. Maar genieten van de relatieve stilte is dan weer het doel. Het sonore gesnor buitensluiten, alleen het stille ruisen, het flierend fluiten en een soort van 'road to nowhere' vóór mij. Prompt verschijnt hij in mijn oren, een deel van deze song van Ozzy Osbourne. 'Through all the happiness and sorrow, I guess I would do it all again. Live for today and not tomorrow, it is still the road that never ends.'

De handen nog wat dieper in de zakken, de hoed nog wat dieper over de ogen en vooral zingend zwijgen wanneer een passerend koppel zijn opwachting maakt. De vriendelijke goedemorgens worden uitgewisseld en ieder gaat zijns en haars weegs, dus ook ik. Ik werp nog een blik achter mij en zie dan de bijna oerbosse schoonheid die zich naast het onnatuurlijke asfaltpad openbaart. Dat mij die schoonheid nooit eerder is opgevallen.

Mijn brij: "Wellicht omdat het zo gewoon is?"

"Ik denk, neen weet het zeker. Feitelijk is iedere wandeling opnieuw een soort van ontdekkingsreis."

"Klopt. Je moet er alleen oog voor hebben. Iedere wandeling opnieuw..."

"Je hebt gelijk."

"Dat weet ik."

"Pffft..."

Voort gaat de wandeling weer. Even door bewoond gebied. Een ochtendhond verstoort, alert wakend achter een dikke haag, de dorpse stilte. Zo abrupt als het blafgedrag ontstond, zo plots daalt de stilte ook weer neer. De brug over en draaiend gekrakeel bij de dorpsbakker. Chauffeurs die proberen, met de nadruk op 'proberen', de auto te keren en zich hopeloos vergissen in de breedte van de straat. Moeder de vrouw/vriendin moet dan als gids fungeren. Ik wil het allemaal niet zien of meemaken en sla rechtsaf. Weg van het gefoeter en getoeter dat alle dorpse stilte tot een wel heel erg minimum beperkt.

Een eenzaam landweggetje, goed gevuld met modder nodigt mij uit om dit te volgen. Wat ik dan ook doe. Gastvrijheid, met de nadruk op 'vrijheid' past wel in deze zondagmorgen. Van droog naar droog springend bereik ik een pad dat droger lijkt, maar duidelijk niet is. Gelukkig zijn mijn schoenen van de waterdichte soort en zal alleen de smurrie achterblijven. In het midden van het pad is het hoog en redelijk droog en worden de schoenen enigszins geschoren door het enkelhoge gras dat hier welig tiert. Ik hoor scherp geschreeuw achter mij. "Een reiger", hoor ik mijzelf hardop zeggen. Ik kijk om en... kijk recht in de blakende zon die mij voor even het zicht ontnemt maar daarna een pracht van een plaatje voorschotelt. Mijn brij is er als de kippen bij om het van mij over te nemen waardoor ik verder schrijvend zeg wat brij hardop denkt.

*kale harige berk stevig
stoer en rotsvast staand
al jaren trotserend
wind en regen*

*krijgen je niet klein
je buigt zonder kreunen
je takken en je stam
lijken lenig en soepel*

*in de boomse heupen
en in jouw kruin
waaien de takken
met alle winden mee*

© &A – 2016-01-11

M'n jeugd (3)

De zuidwestenwind rukt mijn petse cap bijna van mijn ongekrulde koppie. Een stevige hand, de mijne dus, voorkomt een zwevende petse ervandoorgang. Diep over het hoofd getrokken de pet, diep over het stuur gebogen mijn lijf en ergens onderaan duwen de voeten de pedalen rond tijdens de stijging naar het winderige hoogtepunt van de brug. Links, 50 meter voor mij uit, sjouwt een klunende dame, goed ingepakt tegen het winderige vocht, met een, zo te ziene, zware boodschappentas, Jumboformaat. Eer ik haar ingehaald heeft ze tot tweemaal toe de tas van arm en hand gewisseld. Dus lijkt mijn conclusie gerechtvaardigd. Olifantigzwaar. Prompt doemen herinneringen uit mijn verre jeugd weer op. Toen ik, als vierdeklasserig menneke van de lagere school ook vaak boodschappen moest doen. Bij Lieske. Ik neem mij voor, wanneer ik thuiskom, er een dichtgedachtje aan te wijden, als voortzetting van mijn vorig jaar begonnen optekening van mijn jeugdherinneringen. Er begint al iets van een woordenspel te ontstaan tussen mijn oren, die geteisterd worden door de wind. Ik zie hem voor mij, die lange, Langen Akker, dalend naar de Geulhemmerberg en boven aan de top, recht in de bocht, daar lag hij, de dorpskruidenier van Boven Berg. Drie treetjes omhoog, de zware winkel deur openduwend en dan stond ik in het kruidenierse walhalla. Net te klein om boven de toonbank uit te kijken, keek ik tegen een ware muur van allemaal lekkers op... slik.

Vóór mijn avondeten diep ik mijn tussen-de-oorse aantekeningen op en fabriceer al toetsend

lieske

*geen auto geen fiets
een rotan korf
gehengseld en meer
dan reuzengroot*

*tot de rand gevuld
met boter kaas
koffie eieren
geroosterd brood*

*inclusief dat snoepje
telkens van de week
in die boodschappenkorf
zwaar en veel te groot*

*de dorpskruidenier
daar boven aan die berg
onderaan voelde ik mij
best een heuse dwerg*

*met grote regelmaat
vóór de schoolse gang
was de volgeladen terugtocht
soms wel heel erg lang*

© &A – 2016-01-12

avondicht

*de zon verdwijnt
gaat langzaam onder
zo 's avonds en op zich
nou niet echt zo bijzonder*

*maar als hij dat uitbundig
brandend badend doet
daar waar oranjegeel
zwart en grijs ontmoet*

*dan worden bewonderend
kijkende ogen groot
ontstaat er spontaan
een ferme adrenalinestoot*

*vanonder uit het lijf
tot diep in het hoofd
pijnigende hersens worden
langzaam gestoofd*

*interne kronkels kleuren
maken een woordendicht
van de verre horizon
en het snel verdwijnend licht*

© &A – 2016-01-12

Wegwerkzaamheden

Het is woensdagochtend, heel veel te vroeg weer eens. Een werkzame treinse trip naar de hoofdstad van het Middenland staat op het programma. Nog vóór de wekkende wekker mij uit dromenland weghaalt, ontsluiten al mijn venetiaanse blinden. Die staren naar de plafondse maar vooral donkere hemel omdat er verder niets te zien is. Met één oog worden voorzichtig de cijfers van de wekker geraadpleegd en de eerste conclusie van de ochtend is dan al een vaststaand feit. Vroeg. Vél te vroeg maar ook weer niet zó vroeg dat de opstaande activiteiten zouden kunnen dwarsbomen.

Staande voor de spiegel, het hoofd gehuld in de krulse blazigheden uit een scheerschuimende spuitbus, terwijl het scherpende mes omtrekkende bewegingen maakt, dwalen mijn gedachten af en vooral terug naar de voorafgaande dinsdagavond. Toen dwaalden niet mijn gedachten maar zocht een bijna volle auto zijn weg door de onbekende, duisterige wijkenjungle van een Oostlimburgs stadje.

De ingeschakelde gps stuurde mij en mijn vrienden door straten, smaller dan smal, over rommelige verkeersdrempels, langs rare kruispunten en opeens wilde de gps'se stem ons zelfs via een pas aangelegd fietspad doorsturen naar een naastgelegen stadje. Edoch, de door de gps verwachte verbindingsweg was blijkbaar enige tijd geleden door wegwerkzaamheden echt weggewerkt en vervangen door eerdergenoemd fietspad. Stoere, rechte en waarschijnlijkse stalen paaltjes van de roestvrije soort, verhinderden een autose doorgang. Wanneer het aan de wegwijzerse stem had gelegen reed ik nu nog steeds rondjes in die donkere wijk. Ongeschoren. Gelukkig bestaat er ook nog zoiets als menselijke gps en na enig draaien en keren werd uiteindelijk de plaats van bestemming bereikt.

Op de plaats van bestemming werden droevige momenten, gelardeerd met mooie herinneringen, afgewisseld met hilarische verhalen uit verre en niet zo verre werkverledens. Een gezellig avondje derhalve ware het niet dat de aanleiding van dit bezoek niet een echt vrolijke was. Maar de onderlinge vriendschapsbanden vergoedden veel, werden erdoor verstevigd.

De terugreis verliep voorspoediger omdat de dame, verscholen achter het gps'se schermpje, totaal geen spreektijd kreeg. Regen en gure wind begeleidde m'nnen otto en zijn inhoud op de weg huiswaarts.

Veel water op de autoweg deed het lijken alsof m'nnen otto over water kon rijden en dat idee noopte blijkbaar andere weggebruikers tot manende voorzichtigheid, hinderlijk op de linkerrijbaan. Dat wel. Een nieuw soort, rijdende, borden waarschuwde mij al van heel verre dat er ergens op die autoweg ook wegwerkzaamheden plaatsvonden. De borden, hel fel, veel te fel, hinderden de ogen die toch al moesten turen door de natte nacht. De borden, met zekerheid ook te zien vanuit de ruimte, misschien ook om de astronauten te waarschuwen voor de naderende wegwerkzaamheden, zorgden voor lichte verwarring en veel irritatie.

Enfin, de reis eindigde waar hij begon. In de droogte van mijn garage en vrij snel daarna eindigde ook mijn dinsdag. Onder de heerlijke, dekkende warmte in mijn bed.

En nu sta ik dus weer wegwerkzaamheden te verrichten op en in mijn gezicht. Snor- en baardharen verdwijnen in en onder een wolk van schuim om vervolgens een weg te vinden naar en in het afvoergat van de badkamerse wasbak. Wegwerkzaamheden die dus niet uitsluitend op en aan de weg hoeven plaats te vinden.

Mijn brij: "Mooie titel voor je verhaaltje."

"Goed idee. Al moet ik het wel nog gaan schrijven."

"Wie houdt je tegen?"

"De trein, die moet ik dadelijk nog snel gaan halen."

"Hopelijk hebben ze die niet weggewerkt."

"Hoop en denk ik niet..."

observadief

*brutale kraai perronveroveraar
zoekend naar iets eetbaars
kijkend links pikkend rechts*

*tussen drentelende benen
die niet weten waarnaar toe
ongedurig draaiend en kerend*

*stappen schuifelen en staan
in één richting als de trein
sporend zijn opwachting maakt*

*geschoeide voeten klitten samen
dus zoekt de kraai een heenkomen
veilig weg uit de onrustige drukte*

*vindt hij luid kraaiend van pret
zijn gading een halve kroket
onverpakt nog dampend warm*

*pikt hij uiterst voorzichtig
lijkt hij afkoelend te blazen
en dan pas een hongerige hap en...*

*vliegt hij luid protesterend op
wanneer een nog brutalere kraai
versie 2.0 zijn opwachting maakt*

*en deze laatste kraaiend laat weten
dat het weggegooide kroketrestant
best wel naar nóg meer smaakt*

*ik werp een laatste snelle blik
vanaf mijn hoge droge zitplaats
door het ongewassen grijzige raam*

*en net als de trein blijkt ook
de happende kraai vertrokken
allebei... op tijd?*

© &A – 2016-01-15

Alomse treurnis

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“D’n dzjuu. Wat een bruinige treurnis vanmorgen. Waar is al die voorspelde sneeuw?”

“Tsja, Cidsje. Bedenk dat voorspellen geen waarzeggen is en waarzeggen... dat is gewoon liegen.”

“Zo sprak meneer. Pffft.”

“Maar het is wel zo Cidsje. Ware weerzeggers bestaan niet. Het weer bepaalt zelf, hoe en wat. En daar moet de mensheid zich aan aanpassen. En dat lukt tegenwoordig niet meer. En vanavond staan journalistieke sensatiezoekers tot hun knieën in de modder en de cameraman zwaait heen en eh... weer met zijn camera om net dat éne minivlokje sneeuw te vangen in zijn beeld.”

“Stop maar. Ik snap je. Maar toch... het blijft een bruinige treurnis.”

“Aan ons de taak om de leukheid in de alomse treurnis te ontdekken Cidsje. Doe je mee?”

“Eh, zekah. Maarre... bedoel je dan zoiets als hier die grote gaten langs het pad?”

“Mwah, dat nu weer niet maar dit noemen ze het nieuwe Pietersheimse gatenpad, Cidsje. Hier gaan ze binnenkort nieuwe, jonge bomen in planten. Héél natuurlijk op zo’n tien meter van elkaar.”

“Zijn dat dan al volwassen bomen?”

“Neen, nog kleine, jonge boompjes. Hoezo?”

“D’n dzjuu, gaan ze die dan ondersteboven in die wel echt veel te grote gaten planten?”

“Alles heeft een reden Cidsje, dus ook de grootte van deze gaten.”

“Zo sprak meneer opnieuw. Kom aan, we gaan naar Horatio. Die heb ik allang niet meer gezien.”

En zo sneuren we over de modderpaden, door de modderpoelen en het modderbos naar Horatio. Een trippelende jogger, echt waar, hij trippelt als een balletdanser op zijn tenen over het pad, kruist onze sneurweg. Eigenlijk overbodig wijs ik baas op de trippelaar.

“Dat is een modderballetdanser, Cidsje. Zekers te weten.”

Tsja lezer, ik had het kunnen weten. Baas en zijn kronkels... Gelukkig bereiken we snel Horatio, die als hij ons ziet niet *iiiaaat*, maar keihard met zijn gehoeftte voeten tegen het hek staat te rammen.

“Hohohoratio, kan het wat rustiger?”

“Mannes, ik word hier gek in die gruine brijzigheidse massa. Ik word hier helemaal depro. Verlos me Cidsje, verlos me uit deze treurigheid. Hier wordt zelfs een 3^e-Dinsdagvanseptemberpaard, want dat ben ik toch, moedeloos van. Sinds mijn oppassers verboden hebben mij bij te voeren is alles grijs en bruin geworden. De vrolijke oranjekleur van de wottele fleurde mij telkens op. Nu is ook dat laatste kleurtje verdwenen en hangt het mij hier de vot uit. Neem mij mee naar kleuriger oorden, please.”

“Ik zou wel willen Horatio, maarre... ik heb thuis maar één mandje en daar pas jij echt niet in. Laat staan, of beter, laat liggen wij mets’n tweetjes.”

“Dan, dan, moet je eens gaan praten met mijn neefjes bij de parkse ingang. Die hebben een truc die wij misschien ook zouden kunnen gebruiken. Zij maken van hun tweeën één. Moet je maar eens gaan kijken. Maar als je héél goed kijkt, dan zie je dat het toch twee ezels zijn. Wat een ezels, hè.”

“Waarom doe jij dan nog niet mee aan die truc?”

“Het lukt hun nog niet eens helemaal mets’n tweeën, hoe moet dat dan met drie? Nee. Laat mij maar hier depro lekker wegwijnen. In mijn ezelse eentje. Gedag.”

We gaan op weg naar de ezelse neven van Horatio. Het pad ernaartoe is grijs, de berm en bomen zijn, juist... bruiner dan bruin. De treurnis spat er aan alle kanten van af. Alomse treurnis, dus. We bereiken de residentie van de ezelveven. Het is even zoeken waar de toverezeltjes staan maar als we ze of hem hebben gespot zie ik er echt maar eentje.

“Dat is echt maar één ezel, bahaas?”

“Nou, Cidsje. Kijk eens goed. Niets is wat het lijkt...”

“Maak maar wat foto’s, dan kijk ik thuis wel. Ik krijg het triestig koud. Ajuu...”

“Doe ik. En dan rennen we naar huis. Krijgen we het al een beetje warm.”

“Jij? Rennen? Lamenielach... Hee ho, waar sneur jij naar toe?”

© Cid – 2016-01-16

Alomse kleurnis

(door Cid)

(vrijdagmiddag, na de noen)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Na die treurnis in het verhaaltje over vrijdagmorgen doen we nu toch een beetje kleurnis. Niet?”

“Wat mij betreft wel Cidsje. Maar dan moet je goed om je heen kijken. Ik heb maar twee ogen.”

“Ik moet ook alles doen hè.”

“Dat komt omdat je alles weet en wat je niet weet, wilt weten. Ze noemen dat ook nieuwsgierigheid.”

“Dat is de aard van het bees... eh... Parsons Russelltje, bahaas. *Knowledge rules*.”

“Oepsie. Rustig aan.”

“Tja, het is niet anders, bahaas. Ik ben en blijf graag de intelligentste Parson Russell.”

“Dan blijf vooral goed om je heen kijken. Weet je wat?”

“Neen.”

“Ah, je weet dus toch niet alles. Whahaahaaa...”

“???, grmbl...”

“Kijk je omhoog om je heen, dan kijk ik omlaag om me heen. Lijkt me een eerlijke taakverdeling.”

“Kijk dan ook even uit waar je loo...” (Ploensj, poel, water, modder.)

“Laat maar, bahaas.”

“Vrdmmh...”

“Niet vloeken, bahaas.”

“Bahaas, bahaas. Dahaar...”

“Wahaar?”

“Dahaar! Onder. Op de grond. Die paddenstoel. Als je nou op de grond gaat liggen en hem zó fotoot dat je de bordjes op de achtergrond ook meeneemt, dan heb je echt een sjieke foto.”

“Huh? Ik dacht dat ik omlaag om me heen zou kijken.”

“Dat zie ik, ja. Aan je schoenen. Maak jij nou maar de foto dan doe ik de rest. Kleurig, niet?”

“Jazekers... Toch wel, goed zo!”

“Dát wilde ik horen.”

“Bahaas! Dahaar. Die eend. Een Batmaneend. Op die afrastering.”

“Batmaneend? Ah... ik snap hem. Het maskertje. Maarre... dat rood kleurt eigenlijk meer bij Robin.”

“Ow kee. Een Robineend dan. Kneuteraar.”

“Bahaas! Dahaar. Een valkje. Op die lantaarnpaal.”

“Ah, goegezien. Een torenvalkje. Een vrouwtje.”

“Klopt. Zie je aan de kop en aan de dwarsstrepen op de rug.”

“We weten er allebei wel iets van, toch?”

“Mwah. Heb jij ook al al iets fleurigs, iets kleurigs ontdekt?”

“Jazeker. Iets wits, iets speciaals dat het hele Pietersemse bos en omgeving opkleurt.”

“Tets wihits? Heb ik iets gemist?”

“Zekers te weten.”

“Laat zien. Wat is mij ontschoten.”

“Tjah Cidsje. Je kon het zelf niet zien. Maar kijk eens...”

“Huh? Maar dat... dat... bennekik. Toch?”

“Je lijkt er wel op ja.”

“Dus ik kleur de wereld fantastasties... Yes! Eindelijk erkenning. Daar moet op gesnoehoept worden, hie ha hoo. Dáár moet op gesnoe...”

“Jaja, is goed. Een hele bak vol.”

“Als je dat doet ben jij de allerbovenstebestgeweldigstebahaas.”

“Sorry, wat zei je? Ik hoor niet meer zo goed.”

“Als je dat doet ben jij de allerbovenstebestgeweldigstebahaas.”

“Ah, dan had ik het tóch goed gehoord. Hihhi.”

© Cid – 2016-01-17

Zaterdagse zondag

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Sjiek hè. Dat we alweer wandelen. En wat een weertje, hè. Beter dan die somberigheid van vrijdag. Ik word zowaar nog vrolijkerder als dat ik altijd al ben.”

“Oh jee. Je gaat toch niet zingen, hè. Ik wil wel een beetje genieten van de bosse geluiden.”

“Neen, maar een kleine mijmering is toch wel op zijn plaats. Niet?”

“Dat kan er wel mee door, ja. Zo lekker murmelend mijmeren.”

“Pas op. Daar komtie.”

‘Na de triestigheid van de vrijdag laat de zaterdag de zonnkant van een, zo lijkt het, herboren wereld zien. Verdwenen is de grijze grauwhheid. Stralende kleurigheid laat de temperatuur dan niet stijgen, de warmte is er niet minder om. Brede lachjes glimmen in de gezichten van de mensheid, eenden zingen hun snaterende lied. Vogeltjes dansen hun hipsende hupjes over het nog wel modderige pad maar dat deert hun nu even niet. Het grijze wolkendek is doorbroken, witte wolken markeren de openheid van de zondagse zaterdag. Dat de donkere vlekken iets van vocht bevatten, tja, dat is een vaststaand feit. Maar voor even struinen onder die stralige gerieflijkheid, dat gelukzalige gevoel. Dat moment van ‘heerlijk, heerlijk’ geeft mij vrolijkheid. Mijn huid begint te tintelen, mijn oortjes wapperen, mijn pootjes dribbelen, ik maak bijna een ‘konsjelebol’.

Zie ze daar genieten, de nijlganzen, alsof ze weer in hun Egypte zijn. Samen genieten ze, onafscheidelijk, zuinig zwijgend, op hun grasterras. Niets kan hun plezier vergallen. Zo lang de zonnige stralen duren.

Hun buurtjes snateren, drijvend in de koude plas. Voelen zich al spartelend, danig in hun sas. Kijk de baas een turen, zoekend naar het verkeerde been, voor de foto uiteraard en daarna gaat hij fluitend heen. Gedwee volg ik mijn baasje, vandaag geen slecht gedrag. Recalcitrantie hoort hier niet. Zeker niet op deze dag.

Kijk daar gaat hij weer, zakt hij op een knie. De wolken pakken samen, nederslag is dreigend. De paddenstoelen trekken, zo lijkt het, hun mutsen diep omlaag. Ik moet er hard om lachen, de raarste gedachte is van mij vandaag. Hoe kom ik op die onzin, een paddenstoel gemutst? Volgens mij zijn mijn hersens hierboven, op elkaar gebutst.

Ik laat de woorden nog eens drijven, door mijn einsteinse koppie. Ik moet hem op gaan schrijven, deze mijmering is best wel toppie.’

“Zo klaar, bahaas.”

“Mwah, vrij aardig. Alleen die laatste zinnen.”

“Wat is daarmee?”

“Beetje veel eigendunk.”

“Jaloers?”

“Eh... laat maar. Wat denk je, kijk eens naar de lucht, gaan we sneuren? Als we voortmaken zijn we dan nog voor de buien thuis.”

“Buihuien? Waar?”

“Kijk eens omhoo... voor je... laat maar. Te laat.”

“Oepsie, rennen bahaas!”

“Eerst nog een foto en dan...”

“Ik ben weheg. Hoooooooooooooooooooo...”

© Cid – 2016-01-18

Wonderwaard

De treinse zetel is warm. De mensen zijn stil. Maandagmorgense eenzaamheid heerst in de coupé. Af en toe een ritseling van een krantenblad. Maar voor de rest, rust. Ik neem zwijgend en aandachtig mijn stukken nogmaals door, bereid me voor op een nakend gesprek in het Middenland. Er wordt tegenwoordig wat gevraagd van een gewoon menneke wat ik al tijden ben. Onhandig is het dan als er geen opzet- of afklaptafeltje beschikbaar is waarop ik de papieren kwijt kan. Mijn zetelbuurvrouw doet iets in de zorg, zo maak ik – stiekem kijkend - op uit de stukken die ook zij maar moeilijk kwijt kan. Het is een zoeken, sorteren, omvouwen, aanstippen, opbergen en weer tevoorschijn gooien.

De stem van een stationaankondiger schalt uit de luidsprekers, door de coupé. De stem doet mij denken aan de reclamespot van “Jazeker, de Hypotheker!”. Zo hard dus. Ik zie omgevallen, slapende hoofden rechtschrikken en verdwaasde ogen kijken met een “waar-ben-ik-blik” om zich heen. Ik moet erom lachen. Buurvrouw niet. Die geeft grommend blijk van nonwaardering van dit verbaals kabaal.

De trein tsjoekt daarna verder, noordwaarts zoemend met een net nog hoorbaar regelmatig slagje. Mijn ogen dwalen af, zwenken naar het raam, kijken door het raam. Zien een bevroren Nederland, wit uitgeslagen. Schapen dicht tegen elkaar aangekropen zoeken elkanders wollige warmte. Slootjes zijn bevroren, een logge zwaan zwabbert moeizaam over het ijs.. De horizon kleurt heel langzaam oranje. De contrails van vliegtuigen trekken warrige, eveneens oranje strepen door het luchtruim. De strepen, conceptuele kunst van voorbijgaande aard.

Het is mooi om te zien hoe het vlakke land ontwaakt. Ganzen, vliegend in een v-vorm zoeken zuidelijkere oorden op, andere doen dat dan weer in noordelijke richting. Zijn het warmtezoekers naar de ene en koudezoekers naar de andere kant? Ik zou het begot niet weten. Maar fraai is het wel.

Ik keer weer terug naar mijn stukken. Maak een aantekening hier, zet een streepje daar. Een stapel van tien centimeter papier op mijn schoot is niet echt een voorbeeld van digitaal werken. Wat zei ik enkele jaren geleden ook alweer? Brij?

Brij: “Eh, sinds men met digitaliseren is begonnen komt men papier tekort.”

“Ja, zo iets was het.”

“Zo iets? Dat wás het! En het is nog steeds niet veranderd.”

“Klopt en ik doe lustig mee.”

“Foei...”

Ik sluit mijn brij weer binnen en de papieren op. In mijn aktetas. Waar van alles in zit, behalve aktes. De stad in het Middenland nadert, hoewel, de trein nadert de stad in het Middenland. Ik plaats mijn elleboog op de leuning van de stoel, leg mijn kin in de palm van mijn hand en staar weer zwijgend naar buiten. Het ontwakende landschap heeft iets weg van de kleurige prenten uit lang vervlogen Nederlandsche jaren.

Ik zie in gedachten schaatsers op de sloten, met van die dikke, zware, zwarte pofbroeken aan. Een grote, eveneens zwarte klak op het hoofd, beide handen op de rug en een rokende pijp tussen de tanden. Schaatsend richting de horizon waar een oranjerode reuzenbol langzaam stijgend zijn opwachting maakt tussen kerktorens en een heuse molen die als bevroren vooral onbeweeglijk staan te eh... staan.

Door de dubbele beglazing zie ik twee zonnen, de een wat doorzichtiger dan de ander. Bij iedere ogenknip klimt de bol iets hoger. Fantastisch mooi dit fenomeen dat de meeste mensen als gewone dagelijkse kost ervaren. Echter, voor mij is het iedere ochtend opnieuw een wonder dat het licht wordt op dees' aard. En alleen dit wonder iedere dag te mogen aanschouwen maakt het leven, in ieder geval mijn leven, het leven waard. Toch?

Eindelijk?

Spiegelbeeld: “Goeiedag zeg. Waar gaan wij naar toe?”

“Werken. Zoals gebruikelijk op dinsdagmorgen.”

“Waar? Op de Noord- of Zuidpool? D’n dzjuu, ik had je bijna niet herkend in die plunjebaal. Heb je nog wel kleding in de kast hangen?”

“Kom op zeg. Het zijn dezelfde kleren als altijd. Alleen de ijsmuts, de isohandschoenen en de monddoek zijn anders.”

“Wat zit er dan voor diks onder jouw kleding?”

“Dat is mijn buikse airbag. Voor het geval mijn fietswielen zich glijdend zelfstandig maken.”

“Sjieke handschoenen zeg.”

“En warm ook.”

“Een poolreiziger zou er zijn vingers bij aflikken.”

“Moet hij wel de handschoenen eerst uittrekken...”

“Ow kay. We zijn weer op niveau. Rij voorzichtig, denk vooral aan mij.”

Ik stap voorzichtig op mijn fietsschoentjes vanuit mijn huis de donkere vrieskou in de binnentuin binnen. Ik houd mij vast aan het deurkozijn voor het geval de gladheid grip op mijn voeten krijgt.

Mijn brij: “One small step for man, one giant leap for snowmankind.”

“Ha, das een goeie. Maar verdoeme, het is frissig.”

“Doe rustig en voorzichtig. Heb je je fietslamp van de beademing gehaald.”

“Vack. Vergeten.”

“Als je mij toch niet had.”

“Grmbl.”

Het pad op weg naar de werkherberg is – zo lijkt het – bezaaid met glinsterende kristalletjes die extra oplichten in het dansende licht van mijn voorse fietslamp. In de bochten liggen dan weer reuzenkristallen die lijken te bijten naar mijn banden. Opletten en uitkijken zijn de boodschappen die ik ontvang vanuit de ruimte. In mijn hoofd.

Snotterend, tranend en snuivend vordert mijn poolreis naar de dorpse stad. In het licht dat vanonder over de bouwwerken uitschijnt, zie ik de fabrieken hun stoomse adem loodrecht de lucht in blazen, de ademstoten verzamelen zich op bijna onzichtbare, grote hoogte en dalen dan in grotere, bredere pluimen weer neer, spreiden zich over de fabriekse omgeving. Maastricht, je zal er maar wonen.

Mijn brij: “En werken...”

“Zucht.”

Rustig rijdend neem ik de brug. In de slinger veel witte plekken die duiden op enige aanwezigheid van gladheid. Voorzichtigheid is het porselein in de doofpot. Of zoiets. Zonder kleerscheuren bereik ik de ondiepe diepte langs de brug en dan is het nog enkele ferme trappen eer ik de aflopende toerit naar de werkherberg bereik. Ik ont doe mijn handen van de warme poolhandschoenen en kijk... daar zwaait de deur naar de garage al open. Een vriendelijke beveiliging heeft mij – ondanks mijn winterse vermommingen – herkend en staat mij toe het werkheiligste te betreden.

De douche lokt mij naar binnen en het verschil tussen vriezende min 10 en stromende plus 40 is plotseling pijnlijk merkbaar in de lellige oordelen en ook in de toppen van mijn tenen. Gelukkig niet in de toppen van mijn vingers, met dank aan mijn isohandschoenen die dus gedaan hebben waarvoor ik ze dik drie jaar geleden heb aangeschaft en vandaag voor het eerst heb mogen testen. Na al die zachte winters ben ik haast blij dat het eindelijk eens goed vriest...

Staatsiehubo

(door Cid)

(Zaterdagmiddag, 14.55 uur, op de bank, na de wandeling)

“Bahaas?”

“Mrml, mrml, snrk.”

“Bahaas!”

“Mrml, mrml, snrk, grmbl, snrk.”

“Nog één keertje dan. Bahaas!!!”

“Grm, mrml, grm, snrk. Zzzzz.”

“Dan niet, bahaas. Dan moet je het zelf maar ontdekken.”

Kijk hem daar liggen, uitgestrekt op zijn bank van immerrust. Niet wakker te krijgen. Terwijl ik een lumineus idee heb. Waar is het statief? Waar is de camera? Ah, daar in de hoek en op het bureau. Even de pootjes, van het statief, niet de mijne, uitklappen. Camera monteren, pootjes verlengen, vastzetten, opstellen, krukje erbij, op het krukje, camera inschakelen, de timer activeren, maximaal tien seconden, van het krukje, snel snel op de bank, tussen het fleecce en welbewust in de camera kijken. Flash!

Van de bank, op het krukje, foto terugkijken, tevreden? Niet tevreden, belichting kan beter. Opnieuw instellen, timer activeren, snel van het krukje, op de bank, liggen, tussen het fleecce, weer zelfverzekerd en stoer in de lens kijken. Flash!

Weer van de bank, op het krukje. Foto terugkijken, tevreden? Tevreden. Kaartje uit de camera, van het krukje, op de bureaustoel, kaartje in de lezer, foto downloaden, beeldschermachtergrond aanpassen, toets, toets, klik, klik, klaar.

Sow. Helemaal tevreden. Computer op de schermbeveiliging. Van de bureaustoel, gauw het krukje opbergen, statief omlaag laten zakken, camera losmaken van het statief, statief inklappen, in de hoek, camera op het bureau, snel terug naar mijn bankje.

Ik kijk even naar baas. Die snrkt mrmlnd door. Die heeft niets gemerkt. Kijken wat zijn reactie is als hij zijn pc straks weer heropstart. Mijn oogleden worden zwaar, zwaarder, zwaazzzzz...

(Zaterdagmiddag, 16.23 uur, op de bank)

Ik word gapend wakker, strek mijn pootjes één voor één en spring dan van de bank. Loop naar slapende baas toe en kriebel hem met mijn pootje onder zijn neus.

“Mrml, grml, grmbl, rrrr, rrrr.” Baas wrijft onrustig met zijn hand langs en onder zijn neus. Hij is blijkaar moe want hij maakt nog geen ontwakende aanstalten.

Tja, danne... moet ik zelf maar actie ondernemen en alles al klaarzetten voor... effe denke... donderdagmorgen. Lijkt mij wel een goed tijdstip. Kan hij donderdag een kwartiertje langer slapen.

Op de bureaustoel, computer heropstarten, ah... mooi bureaublad, tekstje maken, foto bijzoeken. De bestandjes klaarzetten, voor... waar is de kalender, ah... donderdag 21 januari. So, klik, klik, kla...

“Cidsje?”

“Jahaa?”

“Wat ben jij aan het doen?”

“Eh, niks bahaas. Gewoon wat aan het *solitaires* op jouw computer. Jij sliep zo lekker dus ik dacht, ‘laat hem maar rustig slapen’. En nu mag jij weer computeren.”

“Waarom vertrouw ik dit weer niet?”

“Huh, er is niets gebeurd hoor. Oh ja, donderdagmorgen mag je een kwartiertje langer blijven liggen.”

“Waarom?”

“Nou, gewoon, omdat je dat verdient...”

“Waarom vertrou...”

“Doehoe nu maar wat ik zeg, bahaas.”

“Okay...”

© Cid – 2016-01-21

Divan

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Ben jij dat aan de telefoon?”

“Jazeker.”

“Waarom bel je?”

“Om met jou over de illegale activiteiten die je ontplooid hebt op Facebook te praten.”

“Niet goed dan?”

“Eigenlijk niet.”

“Hoezo?”

“Nou, ik heb woensdagavond lang zitten te dubben over een leuk verhaaltje, heb dat met moeite in elkaar geflanst en dan word ik donderdagmorgen geconfronteerd, neen overvallen, met jouw scribentse activiteiten. Wat heb je in vredesnaam vorige week zaterdag allemaal uitgespookt?”

“Nouhou, bahaas. Ik kan beter aan jou vragen wat jij die middag niet uitgevoerd hebt, buiten slapen.”

“Buiten slapen? Ik sliep binnen.”

“Pffft. Ik moet wel echt op mijn woorden gaan passen als ik iets met jou bespreek.”

“Moet ik ook met jou.”

“Zijn we een beetje geïrriteerd?”

“Helemaal niet.”

“Dat merk ik.”

“Maarre... hoe heb je dat klaargespeeld. Een verhaaltje onder de pet gehouden, zelfs een foto. En dan ook nog gisteravond mijn omslagfoto veranderd op Facebook. Toe maar. Het kan niet op.”

“Tja baas. Jij praat in je slaap en op die manier heb ik jou het wachtwoord ontfootseld. Slim hè.”

“Wat je slim noemt. Gewoon illegaal.”

“Hihi. Maar gelet op de whatsappeltjes die ik ontvangen heb en alle overige reacties stellen mijn fans het wel op prijs. Zelfred- en werkzaamheid, noemen ze dat. Enne... dat komt jouw rust ten goede, toch? Kun je wat vaker en vooral langer slapen.”

“Ik ben lang genoeg...”

“Aaarghhh, ik had het kunnen denken. Maarre... jouw oordeel over de staatsiehubo, de omslagfoto?”

“Best aardig. Vooral de kleur van de fleecedeken.”

“Hoor hem, vooral de kleur van de fleecedeken. Pffft, je bent jaloers dat ook ik mooie foto's maak.”

“Helemaal niet. De camera maakt de foto's.”

“En ik regel de belichting.”

“Dat heeft volgens mij de zon gedaan.”

“Is dat zo belangrijk. Het gaat toch om de foto. Om het figuur dat erop staat. Ik dus. Kijk eens hoe fris en fruitig ik de wereld inkijk. Hoe stoer ik poseer. Niets van die doorsnee fotomodellen maar gewoon een puur nature Parson Russell van de meest natuurlijke soort.”

“Hmm, ja, je lijkt wel wat op een filmdiva van de mannelijke soort. Een filmdivan. Whahahaha.”

“Grrr...”

“Braaf, braaf. Cidsje. Humor is de sleutel in het slot van de deur naar het lachparadijs, of zoiets.”

“Ja, ja. Zuig er maar een puntzak aan. Maar ik ben van mening dat ik een perfecte foto heb afgeleverd. Die zo in de Comspomolitan geplaatst kan worden.”

“Yep, onder de rubriek Animal Crackers. Whahahaha.”

“Bahaasss, je speelt met het eigen risico van je verzekering.”

“Grapje Cidsje. Ik vind het toch best wel een mooie foto en ik zal hem ook voorlopig laten staan.”

“Voorlophopig?”

“Yep, totdat er weer een andere foto ons pad kruist. Zullen we dat afspreken?”

“Zolang het maar een foto van mij is, vind ik alles prima.”

“Had ik al gedacht...”

© Cid – 2016-01-22

Oorservatie

De trein komt bijna geruisloos aangerold. De machinist stoïcijns achter zijn apparatuurtjes. Hij vertraagt, steeds langzamer en langzamer schuift hij langs het perron. In gedachten roep ik hem op nog ietsjes voort te rollen zodat de deur voor mijn snuit stopt. En warempel, de coupése deur stopt pal voor mijn neus. Zou de trein of de machinist mijn gedachten kunnen lezen?

Ik ga netjes opzij wanneer de deuren zich openen en de menselijke inhoud van de trein zichzelf als een mensenvlek verspreidt. Links van mij probeert een voorkruiper voor te dringen maar dan heeft mij buiten mijn aktetas gerekend. Die gaat helemaal naar links, gedragen door een halfgestrekte arm. De voorkruiper wordt in zijn kruiperige handelen gehinderd. Een ferme stap naar links door mijn linkervoet sluit voor hem daadwerkelijk de pas af, in sport- én treintermen ‘de deur voor de neus dichtgegooid’, terwijl die van de coupé geopend is. Ik stap naar binnen en vind direct een leeg plekkie. Jas uit, aan de kaphaak en ik wegduiken in het hoekje.

Tegenover mij neemt een groengekleurde haardos plaats met daaroverheen een grote koptelefoon die al dat groen bijelkaar lijkt te houden. Mijn blik is slechts even verwonderd. De kleuren van de regenboog kom je tegenwoordig overal tegen, dus waarom niet in de trein? Een reizigster die naast mij plaats wil nemen kijkt waarschijnlijk niet goed in haar achteruitkijkspiegeltje en landt bijna pardoes op mijn schoot. Een gehaast ‘how how how’ zorgt ervoor dat zij in haar zittende val gestuit wordt en haar omvangrijke lichaam - daarom riep ik ook ‘how how how’ – net naast mijn tere lichaam strandt maar waarschijnlijk raakt ze daardoor wel met haar zwenkende rechterbil de leuning van de coupése stoel. Dat doet blijkbaar pijn want een sissend ‘aaaai’ schroeit door de coupé.

Iets verderop propt een reizigster haar hele arsenaal koffertjes, tasjes en een waarschijnlijk opgerolde slaapzak in een hoekje van de bank en gaat ernaast zitten. Daarmee een zitplaats wegnemend voor een andere reiziger. Zou zij voor twee stoelen betaald hebben?

De trein vertrekt. Maakt snelheid. De rails en wissels ter linkerzijde van mij worden langgerekte strepen en lijken puzzels te worden. Even komt bij mij een gedachte op van ‘stel dat één wissel niet goed ligt, wat dan?’ In mijn waanvoorstelling zie ik de hele coupé rollend over de kop een eigen weg zoeken tussen Utrég en D’n Bosch. Ik tover subiet mijn tabletje boven en begin met dit verhaal.

Terwijl ik toets begint op een bank ergens vóór mij een kind vragen te stellen. Aan de stem te horen een meisje, een jong meisje.

“Mama, wat is dat?”

“Een schaap, Sennah.”

(Ik bedenk ter zittende plekke dat het Sennah met een ‘h’ moet zijn, omdat als het meisje als jongen was geboren hij ‘Hannes’ zou zijn genoemd. Waarom ik dat denk? Ik zou het begot niet weten. Maar Sennah is Hannes maar dan andersom). En dan te bedenken dat ik nog een flink stuk te reizen heb.

“Een saap, mama?”

“Neen, een schaap, Sennah.”

“Oh, een saap. En dat mama?”

“Dat is een zwaan Sennah. Mooi hè.”

“Oh, een saan.”

“Neen, een zwaan, Sennah.”

“Een saan. En kijk, nog meer sapen.”

Mijn brij: “Heb je geen koptelefoon bij je?”

“Neen, jammer genoeg niet.”

“Ga in een andere coupé zitten.”

“Dat zal niet gaan lukken denk ik. Spitsuur.”

“Dan ga op het balkon saan, eh... staan.”

“Wacht nou maar. Misschien verlaten ze in D’n Bosch de trein.”

De luidsprekers: “Dames en heren. We naderen station Den Bosch. Netjes op tijd. Blablabla...”

“Hee mama, waar is die mevrouw?”

“Ergens in de trein, Sennah.”

“Oh, in de tein.”

“Trrrein Sennah, trrrrein.”

“Oh, tein.”

“Pak je knuffel, we moeten uitstappen.”

“Waarom?”

“We wonen hier.”

“Oh ja.”

Mijn brij: “Whoehoe, yeah!”

Er volgt een klap op de coupése bodem. Mijn brij: “Wat was dat?”

“Een steen die van mijn hart viel.”

“Een steen die van je hat viel?”

“Begin jij nu ook al?”

“Grapjuh...”

De coupé stroomt leeg en niet veel later weer vol. Gestommel, gezucht, gesteun en sorry's, veel sorry's, wanneer er op voeten getreden wordt, een arm in het gezicht van een reiziger landt wanneer een jas uitgetrokken wordt en een onwillige trolley die niet tussen de banken wil passen. Daartussenin nog steeds het groene gehaar, ietsjes verder de koffertjesreizigster en dichterbij, ik.

Mijn brij: “Heej, en ik dan?”

“Sorry, was je bijna verge...”

“Whèèhèèh oe, whèèhèèhèè oe...” Een babyse stem, huilend en hard.

“Tshuu tshuu tsuuuuu. Kus, kus, kus.” Een mamase stem, sussend en zacht.

“Whèèhèèh oe, whèèhèèhèè oe...”

“Ssssttt, tshuu, tshuu...”

Mijn brij: “Deze reis gaat niet over rozen.”

“Klopt, maar wel over rails.”

“Pfffttt.”

Vanuit de bankenrij naast de mijne. Mannenstem: “Wat slèps diech allemaol mèt?”

Vrouwenstem: “Yèh, had iech dat dan motte laote stoon in Debos.”

“Missjien hatste 't wel neet motte kaope. Dat hat ste toch óch in M'streech kinne doen.”

“In Debos waor 't goodkóppah.”

“Zekah este de reiskoste debei optèls.”

“Gaangk noe neet zeikah, hè.”

Brij: “Wil je dit allemaal horen?”

“Nu wel. Ik schrijf het rechtstreeks op.”

“Dan loeste... luister vooral door.”

Mannenstem: “Wat doen v'r es v'r in M'streech zien?”

“Wat dinkste. Naor hoes tow. Miech tunks, 't heet vandaog genog gekos.”

Stilte, spannende stilte.

Mijn handen en vingers blijven boven het toetsenbordje hangen. Wachtend op. het vervolg.

Wordfeud-geluidje (boehoeh van een koe, 3x) meldt zich op mijn smartje. Fluisterend gegniffel in de coupé. Ik vis het apparaat uit mijn aktetas en verleg even de aandacht naar het woordenspel. Ik vorm woordjes en woorden en zet gelijk ook maar het geluid uit.

De gesprekken in de coupé worden inmiddels op fluisterton gevoerd. Mijn oren spitsen zich nog even, bieden een luisterend oor maar echt spannend wordt het niet meer. De baby slaapt, het discussie-echtpaar heeft in stilte de (gewapende?) vrede getekend. Ik berg mijn tabletje op, zak in mijn hoekje weg, sluit de ogen én de coupése wereld buiten...

Richard

Ik neem de bos kleurige bloemen uit de autose kofferbak, wandel in de koude zondagochtend naar het kerkhof. Het kerkhof waar ruim 300 Britse soldaten hun laatste rustplaats hebben. Ik laat na iedere stap een steeds langer wordend platgetreden spoor na op het vochtignatte gras. Het is stil, muisjesstil op dit veld van eer. Het lijkt verlaten maar is dat uiteraard niet als je de grafstenen ziet staan. Het kruis, stevig staand in vredesgrond, reikt naar de grijze lucht. Lijkt eenwachter, bewaker van deze ereplaats.

Dikke druppels, nog niet veel in getal, tikken op mijn hoed. Dra zal de hemel in een fikse huilbui uitbarsten. Het zij zo. Terwijl ik naar Vak VI, nr. 306 wandel, schrijf ik een gedachtenbrief aan mijn gesneuvelde Britse held, Richard, voluit Richard Nowell Briggs, zoon van William en Sarah Ellen Briggs. Datum van ultieme opoffering: 26 januari 1945.

“Beste Richard,

Ik loop hier over het kerkhof en mijn spontane gedachten zijn bij jou en je kameraden. 17 jaar was je toen je je aanmeldde voor de vrijheidsstrijd. Ik vraag me af: Waarom? Waarom meldde jij je aan? Wat was je drijfveer? Was het het avontuur dat trok? Tienerse bravoure? Of toch het besef dat vrede, vrijheid en veiligheid het grootste goed is voor de mens...

Antwoord op die vragen zal ik waarschijnlijk nooit krijgen, zal ik dus ook nooit weten. Wat ik wél weet, is, dat door jouw inzet én die van je kameraden, Europa nog steeds in vrede en vrijheid leeft en kan leven. Nu alweer meer dan zeventig jaar...

Veel (jongere) mensen beseffen dat niet. Staan daar niet bij stil. Die oorlog, dat is allemaal toch al zo lang geleden. De tijd heelt heel veel wonden, dringt gebeurtenissen zoals die oorlog steeds verder naar de achtergrond. Ik begrijp het...

Het is daarom goed dat er toch nog heel wat mensen zijn die jou en je kornuiten niet vergeten. Die zich inzetten de herinnering aan jullie vast te houden. Daar hoort op zijn tijd ook een bloemetje bij. Zoals vandaag. Door mij.

Wat bloemen op jouw graf. Het is slechts een klein gebaar, maar wél een welgemeend gebaar. Uit dankbaarheid en met immens groot respect.

De bloemen zullen verwelken, maar de dankbaarheid en het respect zullen blijven bestaan. Voor al dat bevrijdende werk, dat jij, jullie hebben gedaan.

Rust in vrede verder, in deze vrije grond, waar jij voor gevochten en je leven gegeven hebt.

Dank je wel, thanks mate, thanks friends!”

Ik trek de kraag van mijn jas omhoog. De hoed wat dieper over het hoofd. De dikke druppels raffelen nu staccato op mijn hoed. Mijn passen worden groter, haastiger. Waarom? Omdat ik nat dreig te worden? Halt!!

Ik rem af, dwing mijzelf om te keren en werp – voor vandaag - een laatste respectvolle blik over deze heldenplek. Ik kan het niet laten. Stap in de houding, breng mijn hand naar de rand van mijn hoed en salueer...

Maanse zondag

Het einde van de middagpauze is aangebroken. Dat merk ik wanneer mijn geachte collega breed lachend binnen komt wandelen. Zijn leren winterjack open rond zijn – zegt hij – getrainde body. Hij gaat als een soort van modellerende paspop voor mij staan en vraagt: “Zuuste niks aon miech?”

“Neen.”

“Ech neet, loer ‘ns good. Zuuste niks in mien geziech.”

“Neen.”

“Ech neet? Maan iech bin verbránd. Loer ins nao mien wengskes.”

Ik kijk, ik loer en besluit met: “Ja, nu je het zegt.”

“Mieljaar maan, ’t is werrem boete. Wat doen veer heij binne.”

“Naar buiten loeren.”

“Ech, neet normaal wie werrem ’t boete is. Iech leep langs de Maos en werrem, werrem. Dat wêlste neet weete. Zoe werrem.”

“Tja, ik vond het vanmorgen al warm, binnen.”

“Dat is d’n euvergaaink.”

“Maar het raam mag wel open?”

“Zekah. Doeck ‘rs mer twie ope.”

Ik zet twee ramen op kiep en voel de warmte binnenwaaien. Heerlijk, dat warme contact met de buitenwereld.

Twee uren later.

Het is rustig in de werksuite. De ramen nog steeds op kiep en heerlijke temperaturen binnen.

“Weet je wat ik ga doen?”

“Nein? Toch geine chocomel drinke?”

“Neen. Ik ga naar huis. Ik heb nog wat losse overuren staan. Die ga ik nu benutten.”

“En lieste miech allein heij achter.”

“Als je niet meekomt wel, ja.”

“Nein, gaank diech mer fijn naor hoes. Wat geiste doen?”

“Wat denk je. Wandelen. In het weekend is daar niets van terechtgekomen. Dat ga ik nu inhalen.”

“Boe geiste wandele?”

“Bij mij om de hoek. Pietersheim.”

“Leuk. Fijne middag.”

“Dank je.”

Drie kwartier later banjer ik over het gatenpad richting Pietersemse bos, de thermometer thuis gaf een chilltemperatuur van 23,1 graden aan. Genoeg om breedlachend een hubootje te maken op deze zonse maandag. Meer mensen hebben het wandelidee, dat niet exclusief aan mij toebehoort, overgenomen en wandelen met een grote glimlach door het bos. De zon speelt met de bomen een betoverende schaduwspel over de bosse bodem. De zon, verblindend fel als hij vanachter de dikke stammen plots weer opduikt. Het kan en mag de pret niet drukken. Een piloot, waarschijnlijk bevangen door een lentegevoel, is aan de bijna blauwe hemel helemaal uit zijn vliegend dak gegaan. Ik moet lachen om het idee, maar het zou zomaar kunnen en ook weer niet.

Eendjes en eenden, hoentjes en koeten. Ze kwetteren en tetteren, schateren en snateren. De vijver is een orkestbak vol snavelse zang. Een reiger denkt er het zijne van en gaat protesterend op de vleugels. Ik geniet, met volle teugen, wetend dat het weer dinsdag weer heel anders zal zijn. Het zij zo. Maar deze maanse zondag neemt niemand mij en heel veel andere zongenieters meer af. Ik maak nog wat leuke shotjes. Voor de rest van de week. Als herinnering, voor het geval dat het gaat regenen...

Als afsluiting doe ik nog een wandelend rondje rond het slot. Mijn hand reikt. Waarnaar? Naar de lente? Ik voel hem, maar proef hem nog niet. Het maakt mij niets uit. Dan heb ik ten minste iets om nu al naar uit te kijken. Met een groot verlangen...

randicht (1)

*naar de overkant van de plas
staart mijn schaduw aan de overkant
van de plas zoekt en vindt hij
zijn voorbeeld staand op de rand*

*het plassige water stroomt rustig
beweegt eigenlijk helemaal niet
eendjes tekenen summiere cirkels
wat hier ontbreekt is het frisse riet*

*de winterse lenteson tekent
schildert als ware alles echt
het is het origineel dat
hier dichtende waarde aan hecht*

*voorbijgangsters staren met open mond
kijken steeds en stiekem achterom
hun blik is verrassend onwijs
dus eigenlijk best wel een beetje dom*

*ik bedenk wat ik zo dadelijk
met deze foto kan gaan doen
zwart en duidelijk getekend
in het bruin ontbreekt het groen*

*ik laat mijn meestal
kronkelige gedachten vrijelijk zweven
en subiet komen woorden
in rijmende zinnen dichtend tot leven*

*ik blijf nog wat staren
naar de niet zo verre overkant
staand in mijn 46-er botten
stevig en veilig op de droge rand...*

© &A – 2016-01-27

randicht (2)

*het was ooit een trotse burcht
toonbeeld van onverzettelijkheid
maar ook een toonbeeld wordt
op zijn tijd ingehaald door de tijd*

*en een meer dan ernstige vorm
van natuurlijke baldadigheid
zorgt nu voor een ruïne-achtige
vernielde bezienswaarheid*

*daarvoor zwemmen eendjes
zich van geen kwaad bewust
happen en snappen naar niets
lijken wel kapers voor de kust*

*dat alles maakt van het plaatje
een toonbeeld van zonnige rust
het is alsof mijn schaduw
in een diepe slaap is gesust*

*mijn schaduw mag dan wel slapen
mijn hersens doen dat nog niet
staande denkend doend
ligt dit gedicht in het verschiet*

*spontaan ontstaat dit woordenspel
geen woord dat henen vliedt
mijn gedachten maken zinnen
terwijl ik sprakeloos zwijgend geniet*

*van die donkere vreemde streep
kronkelend recht en o zo lang
wacht mijn schaduw op de zon
voor een gezamenlijk ondergang...*

© &A – 2016-01-28

avondboom

*als de ondergaande zon
luchten doet kleuren
toveren trekkende wolken
de mooiste achtergrond*

*is dan niet goed genoeg
voor een kale boom
getooid met een pruik
zo lijkt toch de kruin*

*zich te koesteren samen
met schaduwse soortgenoten
zetten zij hun collega
in een ondergaande zon*

*en wellevende stillevendheid
van de avondboom
een prachtig plaatje maakt
dat mij vanavond best wel raakt...*

© &A – 2016-01-29

Ligstad

(door Cid)

(07.49 uur, telefonatie met baas)

“Bahaas?”
“Jahaahaalloo Cidsje?”
“Wahaar ben je?”
“In de trein Cidsje. In de tsjoekende trein.”
“En ik?”
“Niet in de trein.”
“Dat klopt. Ik zit weer achter de gerania. Popelend te wachten.”
“Eh... ik had me toch afgemeld.”
“Klopt, maar dan mag ik toch zitten popelen, of niet?”
“Zekers te weten.”
“Wahaar ga je naar toe?”
“Naar de lichtstad, Eindhoven.”
“De ligstad. Je kunt toch ook thuis slapen. Of op je werk. Daarvoor hoef je toch niet naar de ligstad.”
“Cidsje. De lichtstad. Daar moet ik zitten. Studeren.”
“Stuhderen? Jijhij? Jij bent toch zo intelligent. Ja, allez. Niet zo intelligent als ik maar toch...”
“Ach Cidsje. Drie dagen cursus en een examen. That’s all.”
“Oh jee. Ook nog examen?”
“Yep. Ze gaan mijn theoretische intelligentie toetsen. Hoewel ik meer van de praktijkgerige ben.”
“En is het gezellig?”
“Ik zit in een leuk groepje. Jong, wild en ondeugend.”
“Daar pas jij precies tussen, toch?”
“Wanneer het op ondeugendheid aankomt wel. Maar donderdag was het niet zo leuk.”
“Vertel.”
“Nou, ’s middags werd er een of ander feestje georganiseerd. Met ballonnen, véél ballonnen en muziek. En een damestrio. Iets van vroeger, uit ‘Goede tijden, slechte tijden’ of zoiets.”
“Een damestrio? Knap?”
“Weet ik niet. We hebben de dames alleen maar gehoord.”
“Gehoohoord?”
“Yep, dat trioetje was aan het soundchecken en en... dat was me toch een partijtje vals. Je wilt het niet weten. Mijn oren kwamen handen tekort om het verbale kabaal buiten te sluiten.”
“Vals? Erger dan jij pleegt te eh... zing... eh... geluid voort te brengen?”
“Allez, zo kannie wel weer. Maar ja, ontzettend vals. Op een gegeven moment kwam zelfs een receptionistische mevrouw ons cursuslokaal binnen en die drong aan dat we klacht gingen neerleggen bij de directie van het gebouw.”
“Zooo errugh?”
“Zoo errugh dus. Maar gelukkig konden wij tien minuten later het gebouw verlaten, voordat het alarm af zou gaan. Toen kwam ik al feestgangers, of zijn het feestkomers, tegen. Gekleed in feestelijke carnavalskledij of iets dat daarvoor moest doorgaan. Ik vreesde het ergste toen ik naar de bus toeliep.”
“How come?”
“Die uitdossing. Zo typisch, typisch...”
“Niets voor jou.”
“Neeh...”
“En? De vrees bewaarheid?”
“Yep, toiletten en gangen, vanmorgen bezaaid met dat spul. Of ze elkaar de feestkleding van het lijf hadden gerukt.”
“En niets opgeruimd?”
“Dat zal in alle hectiek niet gelukt zijn.”
“Welke hectiek?”
“De hectiek van de ligstad.”
“Ik snapp’ m.”

(08.19 uur, vervolg in de telefonatie met baas)

“Oh eh, bahaas?”

“Jahaa?”

“Is het een moeilijke cursus?”

“Héél moeilijk. Veel Engelse termen, héél veel afkortingen. Ze zeggen wel eens dat Nederlanders uitblinken in het verzinnen en in stand houden van afkortingen. Nou, de Engelsen doen echt niet voor de Nederlanders onder. D’n dzjuu. Zonder afkortingen was het cursusboek twee keer zo dik. En ik moet die allemaal onthouden hè. Al-le-maal.”

“Waarom al die afkortingen?”

“Nou Cidsje, onder ons gezegd en vooral gezwezen. Ik heb in mijn kabinet van zelfbedachte spreuken een hele mooie staan.”

“In je kabinetmond? Hihi... Welke dan?”

“Wacht, nu moet ik even nadenken zodat ik hem ook juist weergeef. Komtie: ‘Het fijne van afkortingen is dat je er nooit vragen over krijgt...’ Hoe vind je die?”

“Eh... daar moet ik even voor gaan doordenken. ‘Het fijne van afkortingen is dat je...’ Aah. ik heb hem. En volgens mij klopt die spreuk wel.”

“Volgens mij ook. En ook volgens mijn cursusgenoten die mij gelijk bijvielen toen ik hem declameerde. Twee hebben hem direct opgeschreven.”

“Heb je aan je rechten gedacht?”

“Rechten?”

“Copyright, auteursrecht, dat soort dingen.”

“Neuh...”

“Man, zo word je nooit rijk.”

“Ik heb jou toch. Dan ben ik bijna rijk genoeg.”

“Aaah, dat vind ik lief. Hier, een lebbber door de telefoon.”

“Getsie, mijn hele oor nat. En een coupé die mij aan zit te kijken.”

“Overdrijven is een kunst.”

“Tja, daarom ben ik ook een kunstena...”

“Ho, stop. Die is van mij.”

“Sorry.”

“Verder nog iets leuks te vertellen over de ligstad?”

“Lihichtstad! Eigenlijk wel. Wat mij opviel was de vriendelijkheid van de buschauffeurs. Nog voordat ik een stap in de bus gezet had, werd ik al heel enthousiast en vrolijk begroet met een zachtegese ‘choedemorgen’ en ’s middags met een even vrolijke ‘choedemiddag’. Dat maakte van mij gelijk nog een grotere vrolijkerd als dat ik al was en ben.”

“Vriendelijke mensen dus. Die buschauffeurs.”

“Zekers te weten. En ook toen ik uitstapte. De uitgangse deur zwaaide open en de chauffeur zei: ‘Alstublieft mijnheer, fijne dag verder/veel plezier verder.’ Hij zong er nog net niet bij.”

“Zei hij dat met dat streepje ertussen?”

“Pffft, neen. Je snapt me wel.”

“Ik snap je. En nu?”

“Zo dadelijk in Eindhoven uitstappen, dan de bus en dan nog een cursusdeel, een proefexamen en dan het echte examen.”

“En dan?”

“Gauw naar huis. Uitrusten van die drie drukke, zware dagen.”

“Zware dagen voor jou?”

“Eigenlijk vooral voor mijn brij. Die heeft het voor zijn kiezen gekregen in de lichtstad.”

“Is bij hem misschien eindelijk een lichtje gaan branden, in die ligstad.”

“Lichtstad!”

“Whatever...”

© &A – 2016-01-30+31